Dedicaţie.

Creştinilor cu inimi frânte care vin din grupuri autoritariste, căutând mângâiere, vindecare şi speranţă. Fie ca într-un fel sau altul să vă întremaţi şi să mergeţi mai departe cu Cel care este slobozenie.

Şi creştinilor care aţi fost sau sunteţi în prezent implicaţi în experienţa ce sfâşie inimile a unei dezbinări în cadrul părtăşie! Voastre frăţeşti. Fie cai această povestire să vă dea lumină, limpezime şi mângâiere. Şi fie ca şi voi, într-un fel sau altul, să vă întremaţi şi să mergeţi mai departe cu Cel care este pace.

Şi fie ca împreună să fiţi atât de deplin vindecaţi, încât să mai puteţi răspunde chemării Celui care îi cheamă pe toţi, pentru că El e totul.

Prefaţă la ediţia a doua.

Când ani aşternut prima dată pe hârtieistoria celor trei împăraţi, aş fi fost încurajat să ştiu că va ajunge să treacă măcar prin două sau trei tipăriri. Am subestimat cu totul numărul de creştini distruşi de peste tot. Am intenţionat ca această carte să se adreseze unui grup mai mic, creştinilor răniţi de mişcări autoritariste. Totuşi, o audienţă mult mai largă a luat în primire această carte; sunt creştinii loviţi adânc de rupturi de biserici şi de ciocniri individuale, „de la creştin la creştin”.

Am fost destul de mirat de primirea acestei cărţi, precum şi de faptul că s-a răspândit în toată lumea. Numărul de pastori şi lucrători creştini, care au comandat acesta carte în cantităţi mari pentru a fi

distribuită oamenilor lor, a fost aproape fenomenal. Faptul căistoria celor trei împărăţia fost transpusă în piese de teatru şi a fost citită în public de la amvoane, mi-a schimbat mirarea în uimire. Este evident că există multă durere şi suferinţă în creştinătate despre care rareori se mai spune sau se mai face câte ceva. Sper ca această carte, împreună culetters to A Devastated Christian (Scrisori către un creştin distrus) şiour Mission (Misiunea noastră) vor servi acestor nevoi.

Prefaţa autorului.

De ce a apărut această carte şi care este scopul ei? Răspunsul probabil că poate fi trasat înapoi până la poştaşul meu. Pentru un oarecare motiv necunoscut mie, primesc corespondenţă de la creştini din toată lumea. Cu câţiva ani în urmă au început să sosească scrisori în număr din ce în ce mai mare de la creştini distruşi de mişcarea autoritariană, care devenise atât de populară în multe grupări evanghelice. Cu timpul s-a stabilit o reacţie împotriva acestei ideologii totalitariene. Un exod în masă a fost curând în curs de desfăşurare. Cele spuse de aceşti fugitivi spirituali sunt deseori îngrozitoare şi uneori de necrezut. Nu sunt deloc sigur dacă doctrina în sine e cea care cauzează un asemenea masacru întins sau dacă e punerea în aplicare într-un mod nepotrivit a acestei doctrine. Orice-ar fi, în peste treizeci de ani ca lucrător creştin evanghelic, n-am văzut niciodată ceva care a lovit atât de mulţi credincioşi şi atât de adânc. Naufragiul apare să fie universal şi revenirea de pe urma lui lipseşte aproape cu desăvârşire.

Această carte reflectă grija pe care o am pentru această mulţime de creştini dezorientaţi, cu inimi frânte şi deseori plini de amărăciune, care-şi găsesc acum vieţile lor spirituale în ruine şi care bâjbâie în

căutarea celui mai mic cuvânt dătător de speranţă.

Accentul pus pe supunere şi pe autoritate în unele cercuri evanghelice este un fenomen relativ recent, astfel încât au apărut puţine în scris pentru a-l echilibra sau pentru a-l tempera. Cu siguranţă că s-a scris foarte puţin pentru a-l mângâia sau a-l sfătui pe aceşti creştini virtual distruşi. Cartea aceasta, cred, va servi într-o mică măsură pentru a întâmpina această nevoie. Drept să spun, singura lucrare pe care ştiu s-o mai recomand este mica lucrare clasică de Orwell, Animal Farm (Ferma animalelor), îl îndemn chiar îl implor pe cel ce citeşteistoria celor trei împăraţisă citească şi cartea lui Orwell.

Cartea aceasta, dragă cititorule, nu este intenţionată în niciun caz să fie praf de puşcă în plus pentru tunul tău spre a-l spulbera mai bine pe adversarii tăi, oricare ţi-ar fi vederile. Te rog din inimă să încetezi cu asemenea metode antice şi brutale. Intenţia acestei cărţi este de a aduce vindecare individuală şi de a ajuta în ceasurile de meditare în singurătate.

Un ultim cuvânt: Istoria celor trei împăraţiare un volum însoţitor intitulatletters to a Devastated Christian (Scrisori către un creştin distrus), care a fost scris în mod specific pentru a da sfaturi practice creştinilor care au naufragiat datorită purtării altor creştini. Nădăjduiesc că amândouă volumele vor aduce o notă dătătoare de speranţă, chiar dacă este auzită doar ca din depărtare.

Gene Edwards.

Istoria celor trei împăraţi.

Au pus împăraţi fără porunca Mea şi căpetenii fără ştirea Mea.

Osea 8: 4

Ei bine, dragă cititorule, cât e de bine să fim din

nou împreună! E un privilegiu să petrec timpul acesta cu tine. Îţi mulţumesc pentru că ne-am întâlnit aici şi sugerez să ne grăbim în sala de teatru, fiindcă văd că deja au început să stingă luminile.

Sunt două locuri rezervate pentru noi, nu prea departe de scenă. Hai repede, să ne aşezăm pe ele.

După câte înţeleg, povestirea e o dramă. Totuşi, cred că n-o vei considera tristă.

Cred că vom descoperi că povestirea e în două părţi. În prima parte vom întâlni un împărat mai bătrân, Saul pe nume şi un păstoraş tânăr numit David. În partea a doua vom întâlni încă o dată un împărat mai bătrân şi un tânăr. Dar de data aceasta, împăratul este David şi tânărul este Absalom.

Povestirea este un portret (ai putea să-l zici o schiţă în creion) despre supunere şi autoritate în cadrul Împărăţiei lui Dumnezeu.

Ah, au stins luminile, actorii şi-au luat locurile! Audienţa s-a liniştit. Cortina se ridică.

Povestirea noastră a început.

Prolog.

Dumnezeul cel viu şi atotputernic se întoarse către Gabriel şi glăsui astfel: „Du-te, ia aceste două părţi din Mine. Sunt două destine care aşteaptă. Fiecăruia dintre ele dă-l o parte din Mine”.

Purtând două lumini strălucitoare, pâlpâitoare, de Viaţă, Gabriel deschise uşa spre tărâmul dintre două universuri şi dispăru. Păşise în Aleea Destinelor Nenăscute încă.

„Am aici două părţi din natura lui Dumnezeu. Prima este chiar veşmântul naturii Sale. Când îl înfăşori în jurul tău, el te înveşmântează cu suflarea lui Dumnezeu. După cum apele îl impresoară pe cel ce este în largul mării, tot aşa chiar suflarea Lui te învăluie. Cu acesta, vântul care înveşmântează, vei

avea puterea Lui putere de a supune oştiri, de a umple de ruşine pe vrăjmaşii lui Dumnezeu şi de a duce la împlinire lucrarea Lui pe pământ. Aici este puterea lui Dumnezeu dată în dar. Aici este cufundarea în Duhul”.

Un destin păşi înainte: „Această parte din Dumnezeu este pentru mine”. „Adevărat”, răspunse îngerul. „Şi aminteşte-ţi, cine primeşte o parte atât de mare de putere va fi cu siguranţă cunoscut de mulţi. Înainte ca umblarea ta pe pământ să se termine, adevăratul tău caracter va fi cunoscut; da, chiardezvăluit, prin această putere. Astfel este destinul tuturor celor ce poartă şi mânuiesc această parte, pentru că ea atinge doar omul de dinafară, fără a atinge câtuşi de puţin omul dinlăuntru. Puterea de dinafară întotdeauna va dezvălui resursele dinlăuntru, sau lipsa lor”.

Primul destinat primi şi păşi înapoi.

Gabriel vorbi din nou.

„Am aici al doilea dintre cele două elemente ale Dumnezeului Celui viu. Acesta nu este un dar, ci o moştenire. Un dar este purtat de omul de dinafară; o moştenire este sădită adânc înăuntru ca o sămânţă. Totuşi, chiar dacă ea este o sămânţă atât de mică, ea creşte şi în timp umple tot omul dinlăuntru”.

Alt destin păşi înainte. „Cred că acest element este al meu pentru umblarea mea pe pământ”. „Adevărat”, răspunse iarăşi îngerul. „Trebuie să-ţi spun că ceea ce ţi-a fost dat este un lucru slăvit singurul element din univers cunoscut lui Dumnezeu sau îngerilor care poate schimba inima omenească. Totuşi, nici chiar acest element al lui Dumnezeu nu-şi poate îndeplini lucrarea, nici nu poate să crească şi să-ţi umple întreaga-ţi făptură dinlăuntru, dacă nu este îmbinat bine. El trebuie să fie amestecat din belşug cu durere, suferinţă şi zdrobire”.

Al doilea destinat primi şi păşi înapoi.

Lângă Gabriel stătea Îngerul Cronicar. El scrise cu grijă în catastiful lui datele celor două destine.

„Şi ce vor deveni aceste destine după ce vor trece prin uşă înspre universul vizibil?” întrebă Cronicar.

Răspunse Gabriel încet: „Fiecare, la vremea lui, va fi împărat”.

Partea I.

Capitolul I.

Fiul cel mai mic în orice familie poartă două particularităţi distincte: este considerat a fi şi alintat şi neinformat. De obicei, puţin se aşteaptă de la el. Inevitabil, el dă dovadă de mai puţine calităţi de conducător decât oricare alt copil din familie. El niciodată nu conduce, ci doar urmează, fiindcă nu are pe nimeni mai mic decât el pe care să se înveţe să conducă.

Aşa este astăzi. Aşa era şi acum trei mii de ani în urmă, într-un sat numit Betleem, într-o familie cu opt băieţi. Primii şapte fii ai lui Isai munceau în gospodăria tatălui lor. Cel mai mic era trimis să hoinărească prin munţi, păscând mica turmă de oi a familiei.

În aceste hoinăreli pastorale, mezinul lua întotdeauna două lucruri: o praştie şi un instrument mic, ca o chitară. Timp liber pentru un ciobănaş era din plin pe mănoasele întinderi din munţi, unde oile păşteau zile întregi pe câte o pajişte liniştită. Dar pe măsură ce timpul trecea şi zilele se schimbau în săptămâni, tânărul deveni foarte singuratic. Simţământul că nu avea prieteni, care îi dădea mereu târcoale, se mări. Plângea deseori. Cânta la harfa destul de mult. Avea o voce bună, aşa că deseori cânta din gură. Când aceste lucruri nu reuşeau să-l

mângâie, aduna o grămadă de pietre şi, una câte una, le arunca înspre un copac îndepărtat cu o pornire asemănătoare cu furia.

Când o grămadă de pietre se termina, el mergea la copacul zdrelit, îşi aduna din nou pietrele şi îşi găsea un alt duşman înfrunzit la o depărtare şi mai mare.

Se prindea de multe ori în astfel de bătălii solitare.

Acest prăştiaş-cântăreţ-ciobănaş îl iubea şi pe Domnul său. Noaptea, când toate oile dormeau, privea la focul pe cale să se stingă şi pornea să cânte din harfă, începând un concert de unul singur. Cânta imnurile străvechi ale credinţei strămoşilor săi. În timp ce cânta, plângea şi în timp ce plângea, de multe ori izbucnea pierdut în laude până ce munţii din depărtări îi luau lauda şi lacrimile şi le treceau unor munţi şi mai înalţi, de unde într-un târziu erau duse până la urechile lui Dumnezeu.

Când nu înălţa laude şi când nu plângea, se îngrijea de fiecare miel şi de fiecare oaie. Când nu era ocupat cu turma, îşi învârtea prietenoasa lui praştie, o învârtea mereu până când putea spune fiecărei pietre exact unde să meargă.

Odată, pe când cânta din toată puterea lui Dumnezeu, îngerilor, oilor şi norilor care treceau, zări un duşman viu: un urs uriaş! sări înainte. Amândoi se văzură alergând furios înspre acelaşi lucru micuţ, un mieluşel păscând pe o pajişte cu iarbă verde şi bogată. Tânărul şi ursul se opriră la jumătatea drumului şi se învârtiră să se privească în faţă. În timp ce căuta instinctiv o piatră în buzunar, tânărul îşi dădu seama: „Curios, dar nu mă tem”.

În timpul acesta, fulger cenuşiu pe picioare vânjoase, îmblănite, se repezi înspre el cu furie

spumegândă. Împins de vigoarea tinereţii, el însoţi piatra cu pielea praştiei şi îndată o piatră netedă de râu şuieră prin văzduh să întâmpine asaltul.

Câteva clipe mai târziu, omul, nu chiar atât de tânăr ca şi cu o clipă în urmă, ridică oiţa şi spuse: „Eu sunt păstorul tău şi Domnul este păstorul meu”.

Şi astfel, târziu în noapte, împleti întâmplările zilei într-un cântec. Aruncă imnul acela înspre cer mereu, până când fiecare înger care avea urechi a învăţat melodia şi versurile. Ei, la rândul lor, au devenit păzitorii acestui cântec minunat şi l-au trecut ca balsam vindecător oamenilor cu inimi frânte din toate veacurile care aveau să vină.

Capitolul II.

O formă în depărtare alerga către el. Ea crescu şi deveni fratele său.

„Fugi!” strigă fratele. „Fugi cât de tare poţi. Voi avea eu grijă de turmă”. „De ce?” „Un bătrân, un înţelept. Vrea să-l vadă pe toţi fiii lui Isai şi i-a văzut pe toţi, în afară de tine”. „Dar de ce?” „Fugi!”

David fugi. Se opri atât cât să-şi recapete suflarea. Apoi, cu sudoarea curgându-l pe obrajii arşi de soare, cu faţa-l învăpăiată potrivindu-se cu părul creţ, roşcat, intră în casa tatălui său, privind cu atenţie la tot ce era în jur.

Cel mai tânăr fiu al lui Isai stătu acolo, înalt şi vânjos, dar mai mult aşa în ochii bătrânului curios decât în ochii oricărui altul din încăpere. Rudeniile nu pot întotdeauna spune când cineva este un om în toată firea, nici măcar când privesc drept la el. Bătrânul văzu. Şi încă ceva. Cumva, bătrânul ştia ceea ce Dumnezeu ştia.

Dumnezeu făcuse o cercetare din casă în casă în toată împărăţia, căutând ceva foarte deosebit. Ca rezultat ai acestei cercetări, Domnul Dumnezeul cel

Atotputernic aflase că acest trubadur cu plămâni de oţel îl iubea pe Domnul Lui cu o inimă mai curată decât oricare altul pe tot pământul sfânt al lui Israel.

„Îngenunchează”, zise cel cu barbă şi cu păr lung, cărunt. Aproape ca un împărat, pentru unul care nu mai fusese niciodată în poziţia aceea, el îngenunche şi simţi untdelemnul scurgându-i-se pe cap. Undeva, în una din cămăruţele minţii sale numită „informaţii din copilărie”, se ivi un gând: „Aşa fac oamenii când îl fac pe cineva împărat! Samuel mă face. Ce?”

Cuvintele evreieşti erau mai presus de orice îndoială. Până şi copiii le ştiau.

„Iată unsul Domnului!”

A fost o zi deosebită în viaţa acelui tânăr, nu credeţi? Atunci vi se pare ciudat ca acest eveniment remarcabil l-a dus pe tânăr nu la tron, ci la o decadă de agonie infernală şi de suferinţă? În ziua aceea, David a fost înscris nu în linia împărătească, ci în şcoala frângerii.

Samuel plecă acasă. Fiii lui Isai plecară la război, în afară de unul. Cel mai mic, încă necopt pentru război, primi totuşi o avansare în casa tatălui său. de la păstor la om la toate. Acum, îndatorirea lui era să ducă de mâncare fraţilor lui din primele rânduri. Făcea lucrul acesta tot timpul.

Într-o astfel de vizită pe câmpul de bătălie, el omori un alt urs, tot aşa cum îl omorâse şi pe primul, însă acest urs era înalt de trei metri şi era omenesc. În urma acestei isprăvi deosebite, David deveni un erou al poporului său.

Mai târziu, se trezi în palatul unui împărat nebun. Şi, în împrejurări tot atât de nebuneşti ca şi împăratul, tânărul avea să înveţe multe lucruri absolut necesare.

Capitolul III.

David cânta împăratului nebun. Deseori. Muzica îi ajuta mult bătrânului, se pare. Când David cânta, toţi se opreau pe coridoarele palatului împărătesc, îşi întorceau urechile înspre cămara împăratului, ascultau şi se minunau. Cum ajunsese acest tânăr în stăpânirea unor cuvinte şi a unei muzici atât de minunate?

Cântecul cel mai îndrăgit de toţi era acel pe care îl învăţase de la mieluşel. Le plăcea cântecul acela tot atât de mult cât şi îngerilor.

Totuşi, împăratul era nebun şi, prin urmare, era invidios. Sau poate că era invers? În orice caz, împăratul se simţea ameninţat de David, după cum sunt împăraţii de multe ori atunci când se află sub ei un tânăr popular şi de viitor. Şi împăratul ştia, precum şi David, că acest băiat s-ar putea să-l ia locul în viitor. Dar se va ridica David pe tron pe o cale cinstită, sau murdară? Saul nu ştia. Întrebarea aceasta era unul dintre lucrurile care-l scoteau din minţi pe împărat.

David era prins într-o poziţie foarte stânjenitoare; totuşi, în împrejurările în care se afla, părea să aibă o înţelegere adâncă a dramei care se desfăşura şi în care fusese prins. Părea să înţeleagă ceva ce puţini, chiar dintre cei mai înţelepţi din vremea lui, înţelegeau. Ceva ce puţini înţeleg şi azi, cu tot numărul mare al celor înţelepţi.

Şi ce anume?

Dumnezeu nu avea, dar voia foarte mult să aibă, oameni care să trăiască în suferinţă.

Dumnezeu voia un vas frânt.

Capitolul IV.

Împăratul nebun îl vedea pe David ca fiind o ameninţare pentru împărăţia împăratului, împăratul se pare că nu înţelegea că Dumnezeu este acel care

trebuie lăsat să decidă care împărăţii vor supravieţui căror ameninţări. Neştiind aceasta, Sau! Făcea ceea ce fac toţi împăraţii nebuni. Arunca înspre David cu suliţe. Putea s-o facă. Elera împărat, împăraţii pot face astfel de lucruri. Ei o fac aproape tot timpul, împăraţii pretind dreptul de-a arunca suliţe. Toată lumea ştie că astfel de oameni au acest drept. Toată lumea o ştie foarte, foarte bine. Cum de ştie? Pentru că împăratul le-a spus-o de multe, multe ori.

Este oare cu putinţă ca acest împărat nebun să fi fostadevăratul împărat, chiar unsul Domnului?

Cum stau treburile cu împăratul tău? Este el unsul Domnului? Poate că e. Poate că nu e. Nimeni nu poate şti cu siguranţă. Oamenii spun că sunt siguri. Ba chiar că ştiucu certitudine. Damuştiu. Dumnezeu ştie. Darelnu spune.

Dacă împăratul vostru este cu adevărat unsul Domnului şi dacă mai şi aruncă suliţe, atunci sunt câteva lucruri pe care puteţisă le ştiţi şi să le ştiţi cu siguranţă:

Împăratul vostru e cu totul ieşit din minţi.

Şi este un împărat după rânduiala împăratului Saul.

Capitolul V.

Dumnezeu are o universitate. E o şcoală mică. Puţini se înscriu, dar şi mai puţini termină. Ba chiar foarte, foarte puţini.

Dumnezeu are şcoala aceasta pentru că nu are oameni frânţi. În schimb are alte câteva feluri de oameni. Are oameni care pretind că au autoritatea lui Dumnezeu. Şi nu o au. Oameni care pretind că sunt frânţi. Şi nu sunt. Şi oameni careauautoritatea lui Dumnezeu, dar sunt nebunişinefrânţi. Şi mai are, din păcate, o amestecătură a tot ceea ce se află între aceste extreme. Toate acestea le are din plin; dar

oameni frânţi, aproape deloc.

De ce sunt atât de puţini elevi în şcoala sfântă de supunere şi de frângere a lui Dumnezeu? Pentru că toţi cei ce sunt în această şcoală trebuie să sufere multă durere. Şi, după cum poate aţi ghicit, de multe ori stăpânitorul nefrânt (pe care Dumnezeu, în atotputernicia Lui, îl alege) este cel care împarte durerea. David a fost odată elev la această şcoală şi Saul a fost mijlocul ales de Dumnezeu pentru a-l zdrobi pe David.

Pe măsură ce împăratul crescu în nebunie, David crescu în pricepere. El ştia că Dumnezeu îl pusese în palatul împăratului, sub o autoritate adevărată.

Autoritatea împăratului Saul, adevărat? Da, autoritatea aleasă de Dumnezeu. Aleasă pentru David. Autoritate ne frântă, într-adevăr, Dar totuşi divină în împuternicire.

Da, aşa ceva este cu putinţă.

David îşi trase suflarea, se puse sub autoritatea acestui împărat nebun şi merse mai departe pe calea iadului pe care-l avea de suferit pe pământ.

Capitolul VI.

David avea o întrebare: Ce faci când cineva aruncă în tine cu suliţa?

Nu vi se pare ciudat că David nu ştia răspunsul la această întrebare? Doar toţi ceilalţi din lume ştiu ce să facă atunci când se aruncă în ei cu suliţa: iei suliţa şi o arunci înapoi!

„Când cineva aruncă în tine cu suliţa, David, smulge-o repede din perete şi arunc-o înapoi. Fii sigur că toată lumea face aşa, fără excepţie”.

Făcând această faptă neînsemnată de a înapoia suliţe aruncate, vei da dovadă de mai multe lucruri: Eşti curajos. Aperi dreptatea. Te împotriveşti răului cu îndrăzneală. Eşti tare şi nu te laşi călcat în picioare.

Nu sprijini nedreptatea sau purtarea necinstită împotriva cuiva. Eşti apărătorul credinţei, purtătorul făcliei, cel care dă pe faţă orice erezie. Nu accepţi să ţi se greşească. Toate aceste însuşiri se combină apoi să dovedească faptul că eşti, evident, un candidat pentru a fi împărat. Da, poate cătuieşti unsul Domnului.

După rânduială împăratului Saul.

Există şi posibilitatea ca la douăzeci de ani după încoronare, tusă fii cel mai îndemânatic suliţaş din toată împărăţia. Şi, cu siguranţă, până atunci vei fi.

Cu totul ieşit din minţi.

Capitolul VII.

Spre deosebire de oricare altul în istoria aruncării cu suliţa, Davidnuştia ce să facă atunci când se arunca în el cu suliţa. El nu arunca suliţele lui Saul înapoi. Nici nu-şi făcea suliţe de-ale lui pe care să le arunce. Era ceva deosebit în David. El doar se ferea.

Ce poate face un om şi mai ales un tânăr, când împăratul se hotărăşte să-l folosească drept ţintă pentru antrenament? Ce se întâmplă dacă tânărul se hotărăşte să nu înapoieze complimentul?

În primul rând, el trebuie să pretindă că nu poate vedea suliţe. Chiar şi atunci când ele vin drept înspre el. În al doilea rând, trebuie să înveţe să se ferească foarte repede. În sfârşit, el trebuie să pretindă că nu s-a întâmplat absolut nimic.

Poţi spune cu uşurinţă când cineva a fost lovit de o suliţă. El devine adânc umbrit de amărăciune. David n-a fost lovit niciodată. Cu timpul, a învăţat o taină foarte bine păstrată. A descoperit trei lucruri care l-au păzit de a fi lovit vreodată.

Unu, niciodată să nu înveţi nimic despre arta rafinată şi uşor de stăpânit a aruncării suliţei. Doi, fereşte-te de tovărăşia tuturor aruncătorilor de suliţe.

Şi trei, ţine-ţi gura bine închisă.

În felul acesta, suliţele nu te vor atinge niciodată, nici chiar atunci când îţi străpung inima.

Capitolul VIII

„Împăratul meu este ieşit din minţi. Cel puţin aşa mi se pare. Ce pot face?”

Mai întâi recunoaşte acest fapt, care nu se schimbă niciodată: Nu poţi spune (nimeni dintre noi nu poate) cine este unsul Domnului şi cine nu. Unii împăraţi, despre care toţi s-ar jura că sunt după rânduiala împăratului Saul, sunt de fapt după rânduiala lui David. Şi alţii, despre care toată lumea s-ar jura că sunt după rânduiala lui David, sunt de fapt după rânduiala împăratului Saul. Cine are dreptate? Cine poate şti? De al cui glas asculţi? Niciun omnu este îndeajuns de înţelept ca să poată dezlega această taină. Tot ceea ce putem faceesă ne învârtim încoace şi-ncolo punându-ne întrebarea: „Este omul acesta unsul Domnului şi dacă e, este el după rânduiala împăratului Saul?”

Învaţă această întrebare pe dinafară, foarte bine. S-ar putea să trebuiască să ţi-o pui de zeci de mii de ori de ori. Mai ales dacă eşti locuitorul unui pământ ai cărui împărat s-ar putea să fie ieşit din minţi.

S-ar putea să nu pară a fi aşa greu a-ţi pune această întrebare, dar este. Mai ales atunci când plângi în hohote. Şi te fereşti de suliţe. Şi eşti ispitit să arunci una înapoi. Şi eşti încurajat de alţii să o iaci. Când toată raţiunea, judecata sănătoasă, logica şi inteligenţa ta şi simţul tău practic sunt de acord. Dar aminteşte-ţi în lacrimile tale: tu ştii doar întrebarea, nu şi răspunsul.

Nimeni nu ştie răspunsul.

Afară de Dumnezeu. Şi El niciodată nu spune.

Capitolul IX

„Nu mi-a plăcut ultimul capitol. A ocolit problema. Sunt în situaţia lui David şi sufăr din greu. Ce să fac atunci când împărăţia în care sunt este cârmuită de un împărat purtător de suliţe? Oare să plec? Şi dacă plec, cum să plec? Mai precis, ce faceun om în mijlocul unei întreceri de aruncat cu cuţitul?”

Ei bine, dacă nu ţi-a plăcut întrebarea din ultimul capitol, n-o să-ţi placă nici răspunsul din capitolul acesta.

Răspunsul este: „Eşti înjunghiat de moarte”. „La ce folos este faptul acesta? Sau ce bine se găseşte în el?”

Ţi-ai îndreptat privirea asupra unui fals împărat Saul. Atâta timp cât te uiţi la împăratul tău, vei da vina pe el şi numai pe el, pentru prezentul tău infernal. Bagă de seamă, fiindcă Dumnezeu îşi are ochii luiaţintiţi asupra unui alt împărat Saul. Nu acel văzut, care stă acolo sus şi aruncă în tine cu suliţe. Nu, Dumnezeu se uită la un altâmpărat Saul. Unul tot aşa de rău ba poate şi mai rău.

Dumnezeu se uită la împăratul Saul din tine.

„Dinmine?!”

Saul este în sângele tău, în măduva oaselor tale. El alcătuieşte însăşi carnea şi muşchii inimii tale. El este amestecat în sufletul tău. El locuieşte în nucleele atomilor tăi.

Împăratul Saul este una cu tine.

Tu eşti împăratul Saul!

El suflă în plămânii noştri şi bate în pieptul fiecăruia dintre noi. Este doar o singură cale de-a scăpa de el. El trebuie nimicit cu desăvârşire.

Poate că aceasta nu ţi se va părea un compliment, dar cel puţin acum ştii de ce Dumnezeu te-a pus sub cineva care s-ar putea foarte bine să fie împăratul Saul.

David, păstorul, ar fi crescut să devină împăratul Saul II, însă Dumnezeu l-a tăiat pe Saul din inima lui David. Fiindcă veni vorba, operaţia a ţinut ani întregi şi a fost o experienţă brutală care aproape că l-a omorât pe pacient. Şi care au fost scalpelul şi cleştişorul pe care Dumnezeu le-a folosit pentru a-l scoate pe acest Saul dinlăuntru?

Dumnezeu l-a folosit pe Saul cel de dinafară.

Împăratul Saul a căutat să-l nimicească pe David, dar n-a reuşit decât să devină doica lui Dumnezeu pentru a-l omorî pe Saul care cutreiera peşterile sufletului lui David. Da, este adevărat că David a fost practic nimicit în cursul acestui proces, dar aşa a trebuit să fie. Altfel, Saul cel din el ar fi supravieţuit.

David şi-a acceptat soarta. El a îmbrăţişat împrejurările nemiloase. Nu şi-a ridicat braţul şi nu s-a împotrivit. Nici nu s-a fălit cu pioşenia lui. În tăcere şi singurătate şi-a purtat încercarea. De aceea a fost rănit adânc, întreaga sa fiinţă dinlăuntru a fost mutilată. Personalitatea lui a fost alterată. Când necazul cel greu a trecut, David abia putea fi recunoscut.

Nu ai fost mulţumit cu răspunsul din capitolul trecut? Atunci probabil că nu-ţi place nici răspunsul din capitolul acesta.

Nimănui dintre noi nu-l place.

Afară de Dumnezeu.

Capitolul X.

Cum ştie un om când este în sfârşit vremea de a-l părăsi pe unsul Domnului mai ales pe unsul Domnului după rânduiala împăratului Saul?

David n-a luat niciodată această hotărâre. Unsul Domnului a luat-o pentru el. Chiar porunca împăratului a pus capăt acestei probleme. „Hăituiţi-l până-l prindeţi! Omorâţi-l ca pe-un câine!” Numai

atunci a plecat David. Nu, a fugit. Chiar şi atunci, el niciodată nu a rostit un cuvânt şi nu şi-a ridicat braţul împotriva lui Saul. Te rog să observi aceasta: David nu a dezbinat împărăţia la plecare. Nu a luat o parte din popor cu el. A plecat singur.

Singur. Singurde tot. Împăratul Saul II niciodată nu face aşa ceva. El totdeauna îi ia pe cei care „insistă să vină şi ei”.

Da, oamenii insistă să vină cu tine, nu-i aşa? Ei vor să te ajute să întemeiezi împărăţia împăratului Saul II.

Astfel de oameni niciodată nu sunt în stare să plece singuri.

Dar David a plecat singur. Vezi tu, adevăratul uns al Domnului poate pleca singur.

Este doarun singur fel de a părăsi o împărăţie: Singur.

Cu totul singur.

Capitolul XI.

Peşterile nu sunt locul cel mai bun pentru a prinde curaj. Există o anume asemănare între toate peşterile, nu contează în câte ai trăit, întunecate. Umede. Reci. Învechite. O peşteră devine şi mai rea atunci când eşti singurul ei locuitor. Şi în depărtare poţi auzi câinii lătrând.

Dar câteodată, când câinii şi vânătorii nu erau pe-aproape, prada cânta. Începea jos, apoi îşi ridica glasul şi cânta cântecul pe care-l învăţase de la mieluşel. Pereţii peşterii răsunau răspunzând fiecărei note, după cum odinioară munţii. Muzica se rostogolea adânc în întunecimea peşterii şi curând devenea un cor răsunător care-l îngâna.

Acum avea mai puţin decât avusese când era păstor, căci acum n-avea harfa, nici soare, nici măcar tovărăşia oilor. Amintirile de la curte se destrămaseră.

Cea mai mare ambiţie a lui David nu se ridica acum mai presus de toiagul unui păstor. Totul era stors din el.

Cânta mult.

Însoţea fiecare notă cu câte o lacrimă.

Cât e de ciudat ce se poate naşte din suferinţă, nu-i aşa?

Acolo, în peşterile acelea, înecat în suferinţa cântecului său şi în cântecul suferinţei sale, David cu uşurinţă deveni cel mai mare făuritor de imnuri şi cel mai mare mângâietor de inimi frânte pe care lumea l-a cunoscut vreodată.

Capitolul XII.

Fugea prin câmpii jilave şi prin albii mâloase de râu. Uneori câinii veneau până pe-aproape; uneori chiar îl găseau. Dar picioarele iuţi, râurile şi gropile mocirloase, îl ascundeau. Îşi lua hrana din câmpii, scotea rădăcini de pe marginea drumului, dormea în copaci, se ascundea în şanţuri, se tara prin mărăcini şi noroi. Alerga zile întregi fără să îndrăznească a se opri ori a mânca. Bea apa ploilor. Pe jumătate gol, murdar din cap până-n picioare, mergea înainte, se împiedica, se târa şi se trăgea cu unghiile.

Acum peşterile erau palate. Gropile erau casă.

În vremuri trecute, mamele întotdeauna spuseseră copiilor lor că dacă nu se purtau frumos, atunci vor ajunge ca beţivul târgului. Aceasta nu se mai întâmpla. Acum ele aveau o poveste mai bună, mai înspăimântătoare. „Fii cuminte, sau o s-ajungi ca uriaşul acela ucigaş”.

În Ierusalim, când oamenii învăţau despre a fi supuşi împăraţilor şi despre a cinsti pe unsul Domnului, David era exemplul preferat. „Vezi, aşa face Domnul oamenilor răzvrătiţi”. Ascultătorii mai tineri se cutremurau la gândul acesta şi se hotărau cu

seriozitate să n-aibă nimic de-a face cu răzvrătirea.

Aşa era pe-atunci, aşa este acum, aşa va fi în veci.

Mult mai târziu, David a ajuns într-un alt ţinut, având o măsură mică, foarte mică de siguranţă. Şi aici a fost temut, urât, vorbit de rău pe nedrept şi s-au urzit planuri împotriva lui. De câteva ori a dat faţă cu moartea.

Acestea au fost ceasurile cele mai grele ale lui David. Tu ştii că ele au fost chiar zilele înainte ca el s-ajungă împărat, dar el nu ştia. El credea că aceasta era partea lui pe vecie.

Suferinţa dădea naştere. Umilinţa se năştea.

După socoteala pământească, era un om nimicit; după socoteala cerului, unul frânt.

Capitolul XIII.

Şi alţii au trebuit să fugă pe măsură ce nebunia împăratului a crescut. Mai întâi câte unul, apoi trei, apoi zece şi în cele din urmă cu sutele. După o căutare îndelungată, unii dintre aceşti fugari au luat legătura cu David. Nu-l văzuseră de mult timp.

Adevărul a fost că atunci când l-au văzut din nou, pur şi simplu nu l-au recunoscut. Se schimbase; personalitatea lui, firea lui se schimbaseră adânc. Vorbea mai puţin, îl iubea pe Dumnezeu mai mult. Cânta altfel. Nu mai auziseră niciodată aceste cântece. Unele erau nespus de fermecătoare, dar altele făceau să-ţi îngheţe sângele în vene.

Cei ce l-au găsit şi s-au hotărât să-l fie tovarăşi de pribegie erau o adunătură jalnică, de nimic; tâlhari, mincinoşi, nemulţumiţi, învinuitori, oameni răzvrătiţi cu inimi răzvrătite. Erau orbi de furie împotriva împăratului şi, prin urmare, împotriva oricui era în conducere. Ei ar fi fost mari scandalagii în paradis, dacă ar fi putut vreodată să intre acolo.

David nu i-a condus. Nu le împărtăşea sentimentele. Totuşi, ei au început să-l urmeze fără să fie chemaţi.

El nu le-a vorbit niciodată de autoritate. Nu le-a vorbit niciodată de supunere; dar, unui om, ei se supuseră. Nu le-a impus niciun regulament. Legalitatea nu este un cuvânt care se găseşte în vocabularul fugarilor. Cu toate acestea, ei îşi curăţară vieţile pe dinafară. Cu timpul, vieţile lor lăuntrice începură şi ele să se schimbe.

Ei nu se temeau de supunere sau de autoritate; nici măcar nu se gândeau la aşa un lucru, cu atât mai puţin să discute despre el. Atunci de ce îl urmau? Ei nu-l urmau, de fapt. Era doar faptul că el era. Ei bine. David. Pentru aceasta nu era nevoie de explicaţie.

Şi astfel, pentru prima oară, adevărata domnie îşi avu naşterea.

Capitolul XIV

„De ce, David, de ce?”

Locul era o altă peşteră fără nume.

Oamenii se învârteau fără astâmpăr. Cu încetul, începură să se potolească, stingheriţi. Toţi erau la fel de nelămuriţi ca şi Ioab, care în sfârşit dădea glas întrebărilor lor.

Ioab voia răspunsuri. Chiar atunci!

David ar fi trebuit să pară stânjenit, sau cel puţin să se apere. Dar cu el nu se petrecea niciuna, nici alta. Privea dincolo de Ioab, ca un om care se uită spre un tărâm pe care numai el îl poate vedea.

Ioab merse drept în faţa lui David, privi jos înspre el şi începu a-şi tuna nemulţumirile.

„De multe ori aproape că te-a omorât cu suliţa în palatul lui. Am văzut-o cu ochii mei. În sfârşit, ai fugit. Ani întregi nu ai fost decât un iepure pe care el l-a hăituit. Mai mult decât atât, toată lumea crede

minciunile pe care le spune despre tine. El însuşi, împăratul, a venit, căutând fiecare peşteră şi gaură din pământ să te găsească şi să te omoare ca pe-un câine. Dar în noaptea astatul-ai avut pe elchiar la vârful suliţei lui şi n-ai făcut nimic!

„Uite-te la noi. Suntemiarăşica nişte sălbăticiuni. Mai puţin de-un ceas în urmă ai fi putut să ne izbăveşti pe toţi. Da, toţi am fi putut fi liberi, chiar acum! Liberi! Şi Israelul. Şi el ar fi putut fi liber. De ce, David, de ce n-ai pus capăt acestor ani de suferinţă?”

Urmă o tăcere lungă. Oamenii se foiră din noi, neliniştiţi. Nu erau învăţaţi să-l vadă pe David mustrat.

„Fiindcă”, spuse David foarte încet (şi cu o blândeţe care părea să spună: ‚Am auzit ce-ai întrebat, dar nu şi felul în care ai întrebat), „fiindcă odată, cu mult timp în urmă, el nu era ieşit din minţi. Era tânăr. Era mare. Mare în ochii lui Dumnezeu şi în ochii oamenilor. Şi Dumnezeu a fost Acela care l-a făcut împărat Dumnezeu nu oamenii”.

Ioab izbucni înapoi: „Dar acum esteieşit din minţi! Şi Dumnezeu nu mai este cu el. Şi, David, să ştii c-o să te omoare!”

De data aceasta răspunsul lui David izbucni învăpăiat: „Mai bine să mă omoare el decât să-l învăţ căile. Mai bine să mă omoare el, decât să ajung ca el. Nu vreau să umblu pe căile care-l fac pe împăraţi să-şi iasă din minţi. N-o să arunc suliţe, nici n-o să las ura să-mi crească în inimă. Nu mă voi răzbuna. Nici acum. Nici în veci de veci!”

Ioab nu putu îndura un asemenea răspuns fără judecată. Se năpusti afară în întuneric.

În noaptea aceea oamenii merseră la culcare pe piatra rece şi udă şi murmurară despre părerile

distorsionate şi masochiste ale conducătorului lor cu privire la relaţiile cu împăraţii, mai ales cu cei ieşiţi din minţi.

Şi îngerii merseră la culcare în seara aceea şi visară, în amurgul acelei zile foarte rare, că Dumnezeu încă mai poate să dea autoritatea Lui unui vas de încredere.

Capitolul XV.

Ce fel de om era Saul? Cine era acesta care se făcuse. Duşmanul lui David? Uns de Dumnezeu. Izbăvitor al lui Israel. Şi totuşi amintit mai mult pentru nebunia lui.

Uită reclama proastă de presă. Uită reportajele înţepătoare. Uită de reputaţia lui. Uită-te la fapte. Saul era una din cele mai măreţe figuri din istoria omenirii. Era un băiat de la munca câmpului, un adevărat copil de la ţară. Era înalt, chipeş şi îndrăgit.

Era botezat în Duhul lui Dumnezeu.

Venea şi dintr-o familie bună; adică, din neamul lui făceau parte unele dintre marile figuri istorice ale întregii omeniri. Avraam, Israel, Moise aceştia erau strămoşii lui.

Îţi aminteşti de cele petrecute înainte? Avraam întemeiase un popor. Moise scosese acest popor de sub robie. Iosua îi făcuse acestui popor intrarea în ţinutul care le fusese promis de Dumnezeu. Judecătorii vegheaseră toată lucrarea pentru a nu se destramă într-un haosdeplin. Atunci a venit Saul. Saul a fost acela care i-a luat pe aceşti oameni şi i-a contopit într-o împărăţie unită.

Saul a unit un popor şi a întemeiat o împărăţie. Puţini oameni au făcut aceasta vreodată. El a înfiinţat o oştire din nimic. A câştigat bătălii prin puterea lui Dumnezeu, i-a înfrânt mereu pe vrăjmaşi, cum puţini oameni au făcut vreodată. Aminteşte-ţi aceasta şi mai

aminteşte-ţi că acest om era cufundat în Duhul. Mai mult decât atât, el era un proroc. Duhul cobora asupra lui cu putere şi autoritate. El făcea şi spunea lucruri nemaipomenite şi totul era datorită puterii Duhului care era peste el.

El era tot ceea ce oamenii caută astăzi să fie. Împuternicit de Duhul Sfânt. În stare să facă imposibilul. Pentru Dumnezeu. Un conducător, ales de Dumnezeu, cu putere de la Dumnezeu.

Lui Saul i s-a dat o autoritate care este numai a lui Dumnezeu. El era unsul lui Dumnezeu şi Dumnezeu se purta cu el în felul acela.

El mai era şi ros de invidie, în stare să omoare şi să trăiască în întunecime sufletească.

Este vreo morală în contradicţiile acestea? Da şi ea va spulbera multe din ideile tale despre putere, despre oameni mari sub ungerea lui Dumnezeu şi despre Dumnezeu însuşi.

Mulţi oameni se roagă pentru puterea lui Dumnezeu. Tot mai mulţi în fiecare an. Acele rugăciuni sună puternice, sincere, evlavioase şi fără vreun motiv pregătit dinainte. Totuşi, sub o asemenea rugăciune şi fervoare se ascunde ambiţia, o dorinţă nesăţioasă de faimă, dorinţa de a fi considerat un uriaş în cele duhovniceşti. Omul care se roagă o asemenea rugăciune s-ar putea nici să n-o ştie, dar asemenea motive şi dorinţe întunecate sălăşluiesc în inima lui. În inimata.

Chiar şi atunci când oamenii se roagă aceste rugăciuni, ei sunt goi pe dinăuntru. Înăuntru este foarte puţină creştere spirituală. Rugăciunea pentru putere este calea iute şi scurtă, care ocoleşte creşterea dinlăuntru.

Este o deosebire foarte mare între înveşmântarea pe dinafară cu puterea Duhului şi umplerea pe

dinlăuntru cu viaţa Duhului. În primul caz, omul ascuns al inimii poate rămâne neschimbat, în ciuda puterii. În al doilea caz, monstrul lăuntric este tratat cum se cuvine.

Un lucru interesant la Dumnezeu: El aude toate cererile acelea de putere pe care tinerii înflăcăraţi le ridică (în fiecare generaţie) şi le dă răspuns! Foarte des El aprobă cererile acelea pentru putere, pentru autoritate. Uneori, răspunzându-le, El spune „da” unor vase foarte nevrednice.

Dă El putere oamenilor nevrednici? Puterea Lui? Chiar dacă ei sunt o grămadă de oase moarte pe dinlăuntru?

De ce face Dumnezeu aşa ceva? Răspunsul este atât simplu cât şi izbitor. Uneori El dă unor vase nevrednice o măsură mai mare de putere pentru ca, în timp, adevăratastare de goliciune lăuntrică a acelor oameni să fie descoperită, astfel încât toţi să o poată vedea.

Aşa că gândeşte-te bine când îl auzi pe negustorul de putere. Adu-ţi aminte: uneori Dumnezeu dă putere oamenilor pentru motive nevăzute. Un om poate trăi în cel mai murdar păcat şi darul de dinafară încă va lucra perfect. Darurile lui Dumnezeu, odată date, nu mai sunt luate înapoi. Nici chiar în prezenţa păcatului. Mai mult decât atât, unii oameni care trăiesc chiar astfel de vieţisuntunşii Domnului. În ochii Domnului, Saul a fost o dovadă vie a acestui fapt.

Darurile nu sunt luate înapoi, îngrozitor, nu-i aşa?

Dacă eşti tânăr şi n-ai văzut niciodată astfel de lucruri, poţi să fii sigur că le vei vedea cândva în următorii patruzeci de ani. Oameni foarte dăruiţi şi foarte puternici. Vestiţi ca fiind conducători în Împărăţia lui Dumnezeu, fac nişte lucruri foarte

întunecate şi urâte.

De ce are lumea nevoie? De oameni dăruiţi, împuterniciţi pe dinafară? Sau de oameni frânţi, schimbaţi pe dinlăuntru?

Ţine minte că unii dintre oamenii cărora li s-a dat chiar puterea lui Dumnezeu au ridicat oştiri, au învins vrăjmaşul, au înălţat lucrări mari ale lui Dumnezeu, au propovăduit şi au prorocit cu putere şi elocvenţă neasemuită.

Şi au aruncat suliţe, şi au urât pe alţi oameni, şi au lovit în alţi oameni, şi au urzit să omoare, şi au prorocit dezgoliţi, şi chiar s-au sfătuit cu vrăjitoarele.

Capitolul XVI

„Încă nu mi-ai răspuns la întrebare. Omul sub care mă aflu: cred că este un împărat Saul. Cum pot şti sigur?”

Nu ne este dat nouă să ştim. Şi adu-ţi aminte, chiar şi cei ce sunt Saul sunt deseori unşii Domnului.

Vezi tu, totdeauna sunt oameni peste tot, în orice vreme şi în orice grupare care se vor ridica şi-ţi vor spune: „Omul acela este după rânduială împăratului Saul”. În timp ce altul, tot atât de sigur, se va ridica să declare: „Nu, el este unsul Domnului după rânduială lui David”. Niciun om nu poate şticu adevăratcare dintre cei doi are dreptate. Şi dacă se întâmplă să stai la balcon şi să te uiţi în jos spre aceşti doi oameni strigând unul la altul, poţi să te întrebi după care rânduială santei, dacă sunt după vreuna.

Adu-ţi aminte, conducătorul tău poate fi un David.

„Aşa ceva este cu neputinţă!”

Este oare? Cei mai mulţi dintre noi cunoaştem cel puţin doi oameni din seminţia lui David care au fost condamnaţi şi răstigniţi de alţii. De oameni care erau întru totul siguri că cel pe care-l

răstigneaunuerau Davizi.

Şi dacă nu ştii despre două asemenea cazuri, cu siguranţă că ştii despre unul.

Oamenii care merg după Saulii dintre noi deseori îi răstignesc pe Davizii dintre noi.

Cine, atunci, poate şti cine este un David şi cine este un Saul?

Dumnezeu ştie. Dar El n-o să spună.

Vei fi tu atât de sigur că împăratul tău este un Saul şi nu un David încât să fii gata să iei locul lui Dumnezeu şi să te războieşti împotriva lui Saul al tău? Dacă-l aşa, atunci să-l mulţumim lui Dumnezeu că n-ai trăit în zilele în care Golgota era în folosinţă.

Atunci ce poţi să faci? Foarte puţin. Poate chiar nimic.

Totuşi, trecerea timpului şi purtarea conducătorului tău pe măsură ce trece timpul dezvăluie multe lucruri despre el.

Şi trecerea timpului şi felul în care te porţi faţă de acel conducător, fie el David ori Saul, dezvăluie multe lucruri despre tine.

Capitolul XVII.

La două generaţii după domnia lui Saul, un tânăr se înscrise cu entuziasm în rândurile oştirii lui Israel sub un împărat nou nepotul lui David. Curând el începu să audă istorisiri despre vitejii lui David. Se hotărî să afle dacă vreunul dintre acei viteji mai trăia, să stea de vorbă cu el, deşi socotise că un asemenea om ar avea peste o sută de ani.

În sfârşit află că, bineînţeles, un asemenea om încă mai trăia. Aflând cam pe unde se găsea, tânărul se grăbi spre locuinţa lui. Cu nelinişte, chiar cu şovăială, bătu la uşă. Uşa se deschise încet. În faţa lui era un uriaş de om, cărunt. Nu, albit. Şi zbârcit dincolo de orice aşteptare.

„Dumneata eşti, domnule, unul dintre vitejii lui David de demult, unul dintre oamenii aceia despre care am auzit atâtea?”

Bătrânul cercetă pentru un timp faţa tânărului, trăsăturile şi uniforma lui. Apoi, cu o voce învechită dar hotărâtă, îi răspunse, fără să-şi ia o clipă privirea de pe faţa lui.

„Dacă mă întrebi de sunt un fost tâlhar şi locuitor al peşterilor şi unul care l-a urmat pe un fugar isteric care suspina mereu, atunci da, am fost unul dintre ‚vitejii lui David”.

Îşi îndreptă umerii cu aceste cuvinte din urmă; totuşi, fraza i se sfârşi într-un zâmbet pe sub mustaţă.

„Cum, tu îl faci pe Marele Împărat să pară un slăbănog! N-a fost el cel mai mare dintre toţi conducătorii?” „N-a fost un slăbănog”, spuse bătrânul. Apoi, cumpănind motivul prezenţei nerăbdătoare a tânărului la uşa sa, răspunse cu înţelepciune şi blândeţe: „Nici n-a fost un conducător mare”. „Atunci ce a fost, bunule domn? Pentru că am venit să învăţ căile Marelui Împărat şi a. hmm. Vitejilor lui. carea fost măreţia lui David?” „Văd că ai ambiţiile caracteristice tinereţii”, spuse bătrânul luptător. Mi se pare foarte clar că visezi ca într-o zi să conduci oameni”. Se opri, apoi continuă gânditor. „Da, îţi voi spune despre măreţia împăratului meu, dar cuvintele mele s-ar putea să te surprindă”.

Ochii bătrânului se umplură de lacrimi pe măsură ce se gândi întâi la David şi apoi la neghiobul de împărat de curând încoronat.

„Îţi voi spune despre împăratul meu şi despre măreţia lui.

„Împăratul meu nu m-a ameninţat niciodată aşa cum face al vostru. Noul vostru împărat şi-a început domnia cu legi, reguli, regulamente şi teamă.

Amintirea cea mai limpede pe care o am despre împăratul meu, când locuiam în peşteri, este că viaţa lui era una desupunere. Da, David mi-a arătat supunere, nu autoritate. M-a învăţat nu leacurile grabnice ale regulilor şi ale legilor, ci arta răbdării. Aceea mi-a schimbat viaţa. Legalitatea nu este nimic altceva decât modul unui conducător de a se feri de suferinţă.

„Rânduielile au fost născocite de bătrâni ca să poată merge la culcare mai devreme! Oamenii care pălăvrăgesc despre autoritate dovedesc doar că nu au aşa ceva. Şi împăraţii care ţin cuvântări despre supunere doar îşi trădează două temeri din inimile lor: nu sunt siguri că într-adevăr sunt adevăraţi conducători, trimişi de Dumnezeu. Şitrăiesc într-o frică de moarte de vreo răzvrătire.

„Împăratul meu nu vorbea despre supunere în faţa lui. El nu se temea de vreo răzvrătire. Pentru că Pentru că nu-l păsa dacă era detronat!

„David m-a învăţat să pierd, nu să câştig. Să dau, nu să iau. El mi-a arătat că conducătorul este cel care îndură neajunsurile şi nu cel care-l urmează. El nu ne-a împărţit suferinţă, ci ne-a păzit de ea.

„El m-a învăţat că autoritatea face loc răzvrătirii, mai ales atunci când acea răzvrătire nu este nimic mai primejdios decât imaturitatea sau poate prostia”. Bătrânul îşi amintea vădit de unele întâmplări foarte încordate şi poate chiar vesele din peşteri.

„Nu”, spuse el, acum cu o mică măsură de elocvenţă în voce, „autoritatea de la Dumnezeu nu se teme de provocatori, nu se apără şi nici nu-l pasă dacă trebuie să fie detronată.

„Aceea a fost măreţia mare. Adevăratului împărat”.

Bătrânul dădu să plece. Mânia şi nobleţea se

vedeau desluşit în portul lui când se înturnă. Îl privi pe tânăr încă o dată, tunând o ultimă salvă: „Cât despre autoritatea pe care o avea David: oamenii care n-o au, vorbesc despre ea tot timpul. ,Supune-te, supune-te asta-l tot ce-auzi. David avea autoritate, dar nu cred că şi-a dat seama vreodată de aşa ceva! Noi eram şase sute de oameni buni de nimic şi cu un conducător plângăreţ. Asta-l tot ce eram!”

Acelea fură ultimele cuvinte pe care tânărul ostaş le auzi de la bătrânul luptător. Coborând înapoi în drum, se întrebă dacă va mai fi vreodată fericit slujind sub Roboam.

Capitolul XVIII.

Acum, că am ajuns la capătul studiului nostru despre Saul şi David, simţi că ai fost ajutat într-o mare măsură? Cum adică? Acum eşti sigur că omul sub care eşti nu este cu adevărat de la Dumnezeu. Sau, dacă este, el este în cel mai bun caz doar un Saul? O, cât de siguri putem fi noi muritorii. Despre lucruri pe care nici măcar îngerii nu le ştiu.

Dă-mi voie să te întreb atunci, ce-ai de gând să faci cu această cunoştinţă nou dobândită? Da, ştiu că tu însuţi nu eşti niciun Saul, niciun David. ci doar un simplu locuitor al ţinutului. Ai de gând, totuşi, să-ţi împărtăşeşti noile descoperiri cu câţiva prieteni? Înţeleg. Poate că atunci ar trebui să te previn că există o primejdie strâns legată de această cunoştinţă nouă şi puternică pe care o ai. O schimbare ciudată poate lua loc chiar în inima ta. Vezi tu, este cu putinţă. Dar stai puţin!

Ce văd acolo? Acolo! În ceaţa aceea îndepărtată din spatele tău. Întoarce-te. Vezi? Ce-l acea figură spectrală care-şi croieşte calea prin negură? Mi se pare că sigur l-am mai văzut înainte.

Uită-te îndeaproape. Nu-l oare cu putinţă să

desluşim ce face?

Pare că s-a aplecat peste un cufăr străvechi. Da, l-a deschis.

Cine-l? Şi ce face?

A tras ceva din cufăr. O mantie? E un fel de pelerină. O pune pe el! I se potriveşte de minune, căzându-l peste umeri ca o mantie.

Ce mai urmează? îşi bagă iar mâna în cufărul acela. Ştiu c-am mai văzut persoana aceea undeva. Ce scoate de data asta? O pavăză? Nu, un blazon. Da, un blazon al vreunui ordin străvechi, de mult uitat. Îl ţine ridicat, ca unul care şi-ar însuşi ordinul acela pentru sine! Cine este omul acela? Portul. Statura. Ţinuta. Le-am mai văzut înainte. Sunt sigur.

Ah! A ieşit din ceaţă la lumină. Acum îl vom vedea desluşit.

Faţa aceea. Nu cumva eşti tu?

Da. Aşa-l. Tu eşti. Tu, care poţi deosebi cu atâta pricepere prezenţa unui Saul nevrednic!

Du-te! Uită-te-n oglindă. Omul acela eşti tu!

Uită-te şi la numele de pe blazon.

Iată: ABSALOM AL DOILEA!

Partea a II-a.

Capitolul XIX

„Iată! Uite că vine David!”

Zâmbete largi, câteva chicoteli şi râsete potolite.

„Vezi! E David, nimic mai prejos”.

Iarăşi, rânjete largi, o unduire a mâinii, distracţie potolită.

„ăla nu-l David”, sări un tânăr către însoţitorul lui, cum mergeau pe marginea drumului. „De ce vorbesc în felul ăsta? Omul acelanu edavid!” „Adevărat, fiule, nu-l David. E doar Absalom, venind dinspre poartă”. „De ce-l numesc David?” întrebă băiatul, privind înapoi peste umăr la bărbatul chipeş

din car, cu cincizeci de oameni alergând înaintea lui.

„Pentru că ne aminteşte tuturor a de David când era tânăr. Şi pentru că suntem atât de bucuroşi că este un tânăr aşa de minunat care să ia într-o zi locul lui David. Poate şi pentru că Absalom arată mai bine decât David. S-ar putea să fie cel mai frumos bărbat din câţi trăiesc”. „Va ajunge Absalom împărat în curând? Chiar, câţi ani are David? E aproape de ceasul morţii?” „Bineînţeles că nu, fiule. Ia să vedem. Câţi ani are David? Probabil cam tot atâţia câţi avea împăratul Saul când i s-a sfârşit domnia”. „Câţi ani are Absalom?” „Cam tot atâţia câţi avea David pe când Saul încerca din răsputeri să-l omoare”. „David este de vârsta lui Saul. Absalom este la vârsta când David a ajuns împărat pentru prima dată”, cugetă băiatul. Merseră în tăcere pentru un timp. Băiatul, vădit adâncit în gânduri, vorbi din nou.

„Saul era foarte aspru cu David, nu-i aşa?” „Da, foarte”. „O să se poarte împăratul David în acelaşi fel cu Absalom? O să fie David aspru cu Absalom?”

Părintele se opri să cugete asupra întrebării, dar copilul continuă: „Dacă David se poartă rău cu Absalom, se va purta Absalom aşa frumos cum s-a purtat David?” „Copile, viitorul ne-o va spune. Vai, ce întrebări pui! Dacă atunci când o să creşti o să ştii să răspunzi aşa cum ştii acuma să întrebi, cu siguranţă că vei fi cunoscut ca cel mai înţelept om de pe faţa pământului”.

Cei doi cotiră înspre poarta palatului.

Capitolul XX.

Te încălzea la inimă să cunoşti un om care vedea lucrurile atât de limpede. Pătrunzător. Da, acesta era cuvântul care-l descria cel mai bine pătrunzător. El putea răzbate până la miezul oricărei probleme.

Oamenii se simţeau în siguranţă doar prin faptul

că erau cu el. Chiar le era dor să-şi petreacă timpul cu el. Vorbind cu el, îşi dădeau seama că ei înşişi erau mai înţelepţi decât crezuseră. Aşa o descoperire îi făcea să se simtă bine. Pe măsură ce discuta problemă după problemă şi soluţie după soluţie, oamenii începură să aştepte cu nerăbdare ziua când el va fi conducătorul lor. El putea îndrepta atâtea nedreptăţi. Le dădea speranţă.

Dar acest bărbat falnic şi pătrunzător niciodată nu va grăbi intenţionat ziua domniei lui, de aceasta erau încredinţaţi. El era mult prea smerit, prea plin de respect faţă de conducătorul prezent. Cei din jurul lui începură să fie nemulţumiţi de faptul că trebuiau să tot aştepte pentru zilele mai bune ale domniei acestui bărbat.

Cu cât şedeau mai mult în odaia lui şi vorbeau, cu atât îşi dădeau seama că erau lucruri ce lipseau cu desăvârşire din împărăţie. Da, lipseau lucruri la care ei nici nu se gândiseră vreodată. Şi probleme. Ieşeau la lumină probleme despre care ei nici nu visaseră vreodată. Da, într-adevăr creşteau în înţelepciune şi pătrundere.

Pe măsură ce zilele treceau, tot mai mulţi dintre ei veniră să asculte. Zvonul se împrăştie repede. „Aici e unul care înţelege şi care are răspunsurile”. Cei nemulţumiţi veniră. Ascultară. Puseră întrebări. Primiră răspunsuri minunate şi începură să nădăjduiască.

Capete se plecară în încuviinţare. Visuri se născură. Cu timpul, începură să se ţină tot mai multe asemenea întruniri. Ideile se schimbară în istorisiri, istorisiri despre nedreptăţi pe care alţii poate că le-ar fi considerat de mică însemnătate. Dar nu ascultătorul acesta! El era plin de compasiune. Pe măsură ce cei dimprejurul lui vorbeau, nedreptăţile dezvăluite

păreau să crească în număr şi gravitate. Cu fiecare istorisire nouă, oamenii erau şi mai indignaţi cu privire la nedreptatea care acum părea să fie întinsă peste tot.

Dar tânărul înţelept şedea tăcut şi n-adăuga nicio vorbă acestor murmure. Vedeţi voi, el era prea nobil. Totdeauna îşi încheia discuţiile de seară cu o vorbă de apreciere către cei în răspundere.

Dar ar fi fost prea mult să te aştepţi ca orice om să şadă în tăcere pentru totdeauna. Această înşiruire de nedreptăţi fără sfârşit nu putea decât să-l întărâte chiar şi pe omul cel mai plin de respect. Chiar şi cei mai neprihăniţi cu inima ar fi cuprinşi de mânie. (Şi omul acesta era cu siguranţă cel mai neprihănit cu inima!)

Un om atât de plin de compătimire nu-şi putea întoarce mereu faţa de la aceste suferinţe, nici nu putea să tacă pentru totdeauna. Un asemenea caracter nobil trebuia să-şi ridice glasul odată şi-odată.

În sfârşit, partizanii lui, pe care el se jura că nu-l are, ajunseră aproape vineţi. Pătrunderea lor cu privire la facerile de rău din împărăţie nu numai că creştea, ba încă dădea pe deasupra. Cu toţii voiau să ia măsuri cu privire la acele nedreptăţi fără de sfârşit.

În cele din urmă se păru că falnicul tânăr s-ar putea să cedeze. La început fusese doar un cuvânt. Mai târziu, o frază. Inimile oamenilor tresăltară. Veselia, chiar bucuria, domni. În sfârşit, nobleţea din el se ridica să lucreze. Dar nu! El îi preveni să nu-l înţeleagă greşit. Era întristat, e drept, dar nu-şi putea ridica glasul împotriva celor în scaune de răspundere. Nu, nici vorbă. Oricât de mari erau plângerile, oricât de îndreptăţite. El nu o s-o facă.

Totuşi, suferea din ce în ce mai mult. Era vădit că

unele veşti îi pricinuiau suferinţe adânc. În sfârşit, dreapta lui mânie izbucni în cuvinte pline de putere, reci, stăpânite. „Asemenea lucruri n-ar trebui să se întâmple”. Se ridică, cu ochii învăpăiaţi. „Dacă aş fi eu în răspundere, uite-aşa aş face”.

Şi cu aceste cuvinte, răzvrătirea se aprinse. Adică se aprinse în toţi, fără unul. Cu bărbatul cei mai nobil şi mai neprihănit din încăpere, lucrurile stăteau altfel.

Răzvrătirea fusese în inima lui de ani de zile.

Capitolul XXI

„Înţeleptule!” „Da”.

„Înţeleptule, îmi poţi da o clipă din timpul tău?” „Cum să nu. Am timp berechet”. „Chiar acum te-ai întors de la o întrunire de prieteni în casa lui Absalom, aşa-l?” „Da, e adevărat”. „N-ai vrea oare să împărtăşeşti din impresiile pe care ţi le-ai făcut cât ai fost acolo?” „Vrei să zici o impresie generală despre Absalom şi prietenii lui? „Da, atât ar fi de-ajuns”. „Ei bine, să ştii că am întâlnit mulţi oameni ca Absalom. Mulţi”. „Atunci cu cine se aseamănă el?” „El e şi sincer şi plin de ambiţie. O contradicţie, poate, dar totuşi e adevărat. Poate că este sincer cu privire la unele din spusele lui. Dar ambiţia lui va ţine mult timp după ce-şi va da seama de neputinţa lui de-a împlini lucrurile pe care le făgăduieşte. Îndreptarea nedreptăţilor întotdeauna ajunge ceva secundar înălţării la putere”. „Îmi pare rău, înţeleptule, dar nu înţeleg”. „Mă gândesc la două lucruri. La o întrunire, pe când Absalom răspundea întrebărilor, el susţinea cu tărie că ar trebui să fie mai multă slobozenie în împărăţie. Tuturor le-a plăcut aşa ceva. ‚Un popor ar trebui să fie condus numai de Dumnezeu şi nu de oameni, a spus el. ‚Oamenii ar trebui să facă doar ceea ce ei se simt îndemnaţi de Dumnezeu să facă.

Cred că astea i-au fost cuvintele.

„La o altă întrunire a vorbit despre marile planuri pe care le avea pentru Împărăţia lui Dumnezeu despre marile înfăptuiri de care poporul era în stare. Pe de altă parte, a vorbit despre multele schimbări pe care le-ar face în felul în care împărăţia este cârmuită. Deşi n-a părut să-şi dea seama, a făcut două afirmaţii ireconciliabile. Multe schimbări şi mai multă slobozenie.

„Da, într-adevăr, el îmi aminteşte de mulţi alţi oameni pe care i-am întâlnit în scurgerea anilor”. „Înţeleptule, cred c-am priceput toate cele ce-ai spus, dar nu ştiu sigur dacă înţeleg exact încotro ţinteşti”. „Absalom visează. Visează despre cele ce-ar trebui să fie, despre ceea ceva fi: ‚Iată ce voi face, zice el. Dar ca să-şi împlinească acele visuri, el are nevoie de sprijinul poporului. Ah, acesta este lucrul pe care oamenii îl trec cu vederea. Asemenea visuri se sprijină întru totul pe presupunerea că poporul lui Dumnezeu va fi de partea noului conducător, cătoţivor vedea cum vede el. Asemenea oameni nu văd nicio problemă în propria lor împărăţie din viitor. S-ar putea ca oamenii să urmeze şi s-ar putea să nu urmeze.

„Cel mult, poporul Domnului va urma un conducător pentru câteva zile. Ei niciodată nu stau cu cineva vreme îndelungată. De obicei, oamenii fac ce vreau. Pot fi stăviliţi aşa ca să facă pe placul cuiva pentru o vreme, dar nu pentru mult. Oamenii n-o să muncească prea greu, nici chiar dacă-L urmează pedumnezeu. „Ce-o să facă Absalom când oamenii o să-nceteze să-l mai urmeze peelde bunăvoie? Ei, asta-l într-adevăr o întrebare!

„Vezi tu, nu este nicio împărăţie fără neînţelegeri. Chiar şi Dumnezeu şi-a avut criticii Lui în ceruri, ştii tu. Toate împărăţiile urmează o cale plină

de hârtoape. Şi oamenii, mai ales oamenii lui Dumnezeu, niciodată nu urmează un vis în unison. Nu. Ca să înfăptuiască tot ceea despre ce el a vorbit astă-seară va fi nevoie de vreme îndelungată. Nu toţi vor voi să se supună. Va fi el totuşi hotărât să-şi ducă toate visurile la îndeplinire? Dacă da, atunci Absalom nu are decât o singură cale de ales: dictatura. Dacă nu, îşi va duce la îndeplinire puţine dintre măreţele sale visuri, sau poate chiar niciunul. Dacă devine dictator, te pot încredinţa că în viitorul nu prea îndepărtat, poporul va fi nemulţumit de el, după cum este de împăratul de acum. Da, dacă Absalom ajunge împărat, curând după aceea vei vedea noi întâlniri ca aceasta de la care tocmai m-am întors astă-seară. Doar cu feţe noi, visuri noi şi urzeli pentru o nouă răzvrătire, de astă dată împotriva lui Absalom. Apoi, când absalomva auzi de o asemenea întrunire şi despre planuri cu privire la o răzvrătire, n-o să aibă decât o singură cale de ales”. „Ce crezi c-o să facă, înţeleptule?” „Răzvrătiţii care se urcă pe tron prin răzvrătire nu au răbdare cu alţi răzvrătiţi şi cu răzvrătirile lor. Când Absalom va fi pus faţă în faţă cu răzvrătirea, el va deveni un tiran. Atunci va fi de zece ori răul pe care îl vede acum în împăratul vostru. Va înăbuşi răzvrătirea şi va domni cu un braţ de fier. Şi cu frică. Va înlătura toată opoziţia. Aceasta este întotdeauna partea din urmă a răzvrătirilor pline de falā. Astfel va fi calea lui Absalom dacă ia tronul de la David”. „Dar înţeleptule, n-au fost unele răzvrătiri de folos, dând afară brute şi despoţi?” „O, da, câteva. Dar îţi amintesc: Această împărăţie este deosebită de toate celelalte. Această împărăţie este alcătuită din poporul lui Dumnezeu. Este o împărăţie duhovnicească. Îţi spun cu încredinţare, nicio răzvrătire în Împărăţia lui Dumnezeu nu este potrivită, nici nu poate fi vreodată

binecuvântată pe deplin”. „De ce spui lucrul acesta, înţeleptule?” „Din mai multe motive. Unul este clar. Pe tărâm duhovnicesc, un om care conduce o răzvrătire, a dovedit deja, oricât de măreţe i-ar fi cuvintele sau cât de îngereşti căile, că are o fire dedată la critică, un caracter fără scrupule şi motive ascunse în inimă. Drept vorbind, e un tâlhar. Aduce nemulţumire şi nelinişte în ţinut şi apoi ori pune mâna pe putere, ori adună adepţi. Pe adepţii pe care-l strânge îi foloseşte să-şi întemeieze propria-i domnie. Un asemenea început prăpădit, ridicat pe temeliile răzvrătirii. Nu, Dumnezeu niciodată nu cinsteşte dezbinarea pe meleagurile Lui.

„Mi se pare ciudat faptul că oamenii care se simt îndreptăţiţi în a împărţi Împărăţia lui Dumnezeu nu se simt în stare să meargă altundeva, în alt ţinut, să ridice o împărăţie cu totul nouă. Nu, ei trebuie să fure de la un alt conducător. Niciodată n-am văzut excepţia. Totdeauna par să aibă nevoie de cel puţin câţiva adepţi gata împachetaţi.

„Îi sperie şi pe cei mai buni dintre bărbaţi să înceapă cu mâinile goale şi singuri. Faptul acesta mai arată şi o mulţime de lucruri despre cât sunt ei de siguri că Dumnezeu este cu ei. Fiecare cuvânt ai lor, dacă e văzut în lumina potrivită, spune despre nesiguranţa lor.

„Sunt multe ţinuturi neîntinate şi fără stăpânire. Sunt mulţi oameni în alte locuri aşteptând să urmeze un împărat adevărat, un adevărat om al lui Dumnezeu. Mai spun încă o dată. (Sunt unii care spun că de multe ori mă repet.) De ce nu-şi iau aşa-zişii ‚împăraţi şi proroci tălpăşiţa în linişte, singuri, să-şi găsească un alt neam într-alt loc şi să înalţe acolo împărăţia pe care o au în vedere?

„Oamenii care conduc răzvrătiri pe tărâm

duhovnicesc sunt oameni nevrednici. Nu sunt excepţii. Şi acum trebuie să plec. Trebuie să intru în parada care trece”. „Spune-mi, înţeleptule, cum te cheamă?”

Cum mă cheamă? Eu sunt Istoria”.

Capitolul XXII.

David stătea privind de pe balconul terasei cu grădini a palatului său. Luminile din casele Cetăţii Sfinte clipeau sub el. Din spatele lui se apropie un om. David oftă şi fără a se-nturna, vorbi. „Da, Ioab, care-l situaţia?” „Ştii?” „Ştiu”, răspunse el în şoaptă.

„De cât timp ai ştiut?” întrebă Ioab cu surprindere nerăbdătoare.

„De luni, de ani, poate de zece ani. Poate c-am ştiut-o de treizeci de ani”.

Ioab nu era sigur, după răspunsul acesta, dacă vorbeau despre acelaşi lucru. Doar Absalom n-avea cu mult peste treizeci de ani. „Domnia-ta, despre Absalom vorbesc”, spuse el, puţin îndoielnic.

„Şi eu la fel”, spuse împăratul.

„Dac-ai ştiut de-atâta timp, de ce nu l-ai oprit?” „Tocmai îmi puneam şi eu aceeaşi întrebare”. „Să ţi-l opresc eu?”

David se întoarse dintr-o mişcare. Într-o clipă, întrebarea lui Ioab îi lămurise nehotărârea.

„Să nu-l opreşti! Să nu-l spui nici măcar o vorbă. Nici să nu-l vorbeşti de rău. Să nu-l laşi nici pe alţii să vorbească de rău despre el sau despre ceea ce face”. „Dar atunci n-o să ia împărăţia?”

David oftă din nou, încet, încet. Pentru o clipă şovăi între lacrimi şi un zâmbet. Apoi zâmbi uşor şi zise: „Da, poate că o va lua”. „Şi tu ce-o să faci? Ai planuri?” „Nu. Niciunul. Drept să-ţi spun, habar n-am ce să fac. Am luptat în multe bătălii şi am stat în faţa multor împresurări. De obicei am ştiut ce să fac. Dar de data aceasta, mă pot bizui doar pe învăţăturile

căpătate în tinereţe. Calea pe care am urmat-o în vremea aceea mi se pare cea mai bună cale pe care-o pot urma acum". „Şi care era calea aceea?" „Să nu fac absolut nimic".

Capitolul XXIII.

David era din nou singur. Încet, liniştit, merse de-a lungul grădinii sale de pe acoperiş. Într-un târziu se opri şi îşi vorbi cu voce tare.

„Am aşteptat, Absalom; am aşteptat şi am privit ani întregi. M-am întrebat mereu: ‚Ce este în inima acestui tânăr? Şi acum ştiu. Vei face ceva de negândit. Vei dezbina, Absalom, chiar Împărăţia lui Dumnezeu. Toate celelalte au fost doar vorbe".

David tăcu pentru o clipă. Apoi, aproape cuprins de uimire, vorbi, într-o voce abia auzită. „Absalom nu se dă îndărăt de la a dezbina împărăţia lui Dumnezeu.

„Acum ştiu. El caută susţinători. Cel puţin nu-şi întoarce faţa de la ei! Deşi pare minunat de neprihănit şi de o nobleţe vestită, totuşi el dezbină. Susţinătorii lui se înmulţesc, deşi el pretinde plin de încredinţare că nu are niciunul".

Vreme îndelungată David nu mai zise nimic. Într-un sfârşit, cu o urmă de umor în cuvinte, începu să-şi vorbească. „Ei bine, bunule împărat David, una dintre nelămuriri ţi-e rezolvată. Te afli în mijlocul unei dezbinări şi s-ar putea foarte bine să fii dat jos de pe scaunul de domnie. Acum, la a doua nelămurire". Se opri, îşi ridică mâna şi se întrebă, schiţând un gest de fatalitate: „Ceveiface?" „Împărăţia atârnă la cumpănă. Se pare că am de ales din două căi: să pierd totul, sau să fiu un Saul. Pot să-l opresc pe Absalom. N-am decât să fiu un Saul. În anii bătrâneţii mele, să ajung acum un Saul? Simt că însuşi Domnul aşteaptă hotărârea mea.

„Să fiu acum un Saul?" se întrebă el din nou, de

data aceasta cu glas tare.

O voce dinapoi răspunse: „Bunule împărat, el n-a fost un David faţă de tine”.

David se întoarse. Era Abişai, care se apropiase fără de veste.

„E un loc tare îngrămădit, terasa asta”, împunse David.

„Domnia-ta?!” zise Abişai.

„Nimic. E de-ajuns să spun că n-am fost fără oaspeţi astăzi o zi în care aş fi ales singurătatea. Ce mi-ai zis? De fapt, ce-am zis eu?” „Ai zis: ‚Să fiu un Saul cu Absalom? şi eu am răspuns: ‚El n-a fost un David tânăr cu tine”. „Niciodată nu m-am ridicat împotriva lui Saul. Niciodată n-am încercat să dezbin împărăţia câtă vreme a domnit. Asta vrei să zici?” „Mai mult”, răspunse Abişai cu tărie. „Saul a fost rău faţă de tine şi ţi-a făcut viaţa chin. Tu n-ai răspuns decât cu respect şi cu propria-ţi suferinţă adâncă. Relele care s-au întâmplat în zilele acelea veneau doar dintr-o singură parte. Toate au căzut pe tine. Totuşi tu ai fi putut dezbina împărăţia şi poate că l-ai fi putut răsturna pe Saul. Decât să faci aşa ceva, tu mai degrabă te-ai strâns şi ai părăsit împărăţia. Mai degrabă ai fugit decât să pricinuieşti dezbinare. Ţi-ai primejduit viaţa pentru unitate şi ţi-ai pecetluit buzele şi ochii faţă de toate nedreptăţile lui. Ai avut mai multe pricini pentru a te răzvrăti decât orice om din istoria împărăţiei acesteia sau a oricărei alte împărăţii care-a fost sau care va fi vreodată. Absalom trebuie să se învârtă mult să-şi alcătuiască lista lui de nedreptăţi. Dintre care puţine sunt însemnate, aş adăuga eu. S-a purtat Absalom cum te-ai purtat tu? Te-a cinstit Absalom? A căutat el să păstreze împărăţia? S-a împotrivit Absalom să vorbească împotriva ta? I-a respins el pe susţinători? A părăsit Absalom ţinutul să-

l ferească împărţirea în bucăţi? A fost Absalom plin de respect? A purtat Absalom suferinţa grea în tăcere? Au căzut relele asupra lui Absalom?

„Nu, el este doar neprihănit şi nobil!”

Ultimele cuvinte ale lui Abişai ieşiră parcă în bucăţi. Apoi începu din nou, de data aceasta cu mai multă solemnitate.

„Plângerile lui sunt neînsemnate faţă de plângerile tale îndreptăţite împotriva lui Saul. Niciodată nu te-ai purtat rău cu Saul. Şi n-ai fost niciodată, în niciun fel, nedrept faţă de Absalom”.

David îl opri cu un zâmbet amar. „Se pare că am un dar de a-l face pe tineri şi bătrâni să mă urască fără pricină. În tinereţe m-au lovit cei bătrâni; când sunt bătrân, mă lovesc cei tineri. Ce realizare de minune!” „Ce vreau eu să spun”, continuă Abişai, „e că Absalom nu e David. Prin urmare te întreb: De ce nu opreşti răzvrătirea aceasta? Opreşte-l, ticălosul”. „Bagă de seamă, Abişai. Adu-ţi amine că el mai e şi fiul împăratului. Niciodată nu trebuie să vorbim de rău pe fiul unui împărat”. „Bunule împărat, îţi amintesc că te-ai împotrivit să-ţi ridici sabia sau suliţa măcar o dată împotriva lui Saul. Mai spun o dată. Absalom vorbeşte împotriva ta zi şi noapte. Într-o zi, curând, o să ridice o oştire împotriva ta. Ce, un popor! Poporul acesta! Tânărul Absalom nu este tânărul David. Te sfătuiesc să-l opreşti!” „Tu îmi ceri, Abişai, să devin un Saul”, răspunse cu greu David.

„Nu. Spun că el nu-l David. Opreşte-l!” „Şi dacă-l opresc, o să mai fiu eu un David? Dacă-l opresc, n-o să fiu un Saul?” întrebă împăratul, străpungându-l cu ochii pe Abişai. „Abişai, ca să-l opresc trebuie să fiu ori un Saul, ori un Absalom”. „Împăratul meu şi prietenul meu, îţi spun cu drag: uneori cred că eşti puţin ieşit din minţi”. „Da, pot vedea de ce”, chicoti

David.

„Dragă împărate, Saul a fost un împărat rău. Absalom este, în unele privinţe, o întrupare mai tânără a lui Saul. Doar tu eşti statornic. Tu eşti mereu păstoraşul cu inima frântă. Spune-mi drept, ce-ai de gând?” „Până acum, n-am fost sigur. Dar acum sunt încredinţat. În tinereţea mea n-am fost un Absalom. În bătrâneţea mea nu voi fi un Saul. În tinereţea mea, chiar după vorbele tale, am fost David. În bătrâneţea mea încă am de gând să fiu David. Chiar dacă mă costă un scaun de domnie, o împărăţie şi poate chiar capul”.

Abişai nu mai zise nimic pentru o vreme. Apoi, încet, vorbi, încredinţându-se că a înţeles însemnătatea hotărârii lui David.

„N-ai fost un Absalom; nu vei fi un Saul. Domnia-ta, dacă nu voieşti să-l supui pe Absalom, atunci aş fi de părere să ne pregătim să părăsim împărăţia, căci Absalom va domni cu siguranţă”. „Doar cu atâta siguranţă cu cât împăratul Saul l-a omorât pe păstoraş”, răspunse înţelept bătrânul împărat.

„Ce?” zise Abişai, tresărind.

„Gândeşte-te asupra acestui lucru, Abişai. Dumnezeu a izbăvit odată pe un păstoraş fără apărare de un împărat puternic şi ieşit din minţi. El încă poate izbăvi un cârmuitor bătrân de un răzvrătit tânăr şi ambiţios”. „Îţi subestimezi duşmanul”, întoarse Abişai.

„Îl subestimezi pe Dumnezeul meu”, răspunse David cu seninătate.

„Dar de ce, David? De ce să nu lupţi?” „Îţi voi răspunde. Dacă-ţi mai aminteşti pentru că erai acolo odată am dat acelaşi răspuns lui Ioab într-o peşteră cu multă vreme în urmă!

„E mai bine să fiu învins, chiar omorât, decât să învăţ căile unui. Saul, saucăile unui Absalom.

Împărăţia nu-l atât de preţioasă. Lasă-l s-o aibă, dacă aceasta e voia Domnului. Mai spun încă o dată: Nu voi învăţa nici căile unor Sauli, nici a unor Absalomi!

„Şi acum, fiind un om înaintat în vârstă, mai pot adăuga o vorbă pe care poate n-aş fi ştiut-o atunci. Abişai, niciun om nu-şi cunoaşte inima lui însuşi. Eu, cel puţin, sigur n-o ştiu pe-a mea. Numai Dumnezeu ştie. Să apăr neînsemnatul meu ţinut în numele lui Dumnezeu? Să arunc suliţe, să urzesc şi să dezbin. Şi să omor sufletele oamenilor, dacă nu trupurile lor., ca să apăr împărăţia mea! N-am ridicat un deget să – ajungâmpărat. Nici să susţin o împărăţie. Nici chiar Împărăţia lui Dumnezeu! Dumnezeu m-a pus aici. Nu este răspunderea mea să iau sau să păstrezautoritatea. Nu-ţi dai seama? S-ar putea să fie chiar voialuica toate aceste lucrări să se întâmple. Mi se pare că dacă ar vrea, Dumnezeu ar putea apăra şi susţine împărăţia chiar şi acum. Doar e împărăţialui.

„După cum am spus, niciun om nu-şi cunoaşte inima. Eu n-o ştiu pe-a mea. Cine ştie ce-l în inima mea cu adevărat? S-ar putea ca în cehii lui Dumnezeu să nu mai fiu vrednic să domnesc. Poate că El a terminat-o cu mine. Poate că e voia Lui ca Absalom să domnească.

Drept să spun, nu ştiu. Dar dacă aceasta-l voia Lui, o voiesc şi eu. Dumnezeu s-ar putea să fi ajuns la capăt cu mine.

„Orice tânăr răzvrătit care-şi ridică braţul împotriva unuia pe care-l crede un Saul, sau orice împărat bătrân care-şi ridică braţul împotriva unuia pe care-l crede un Absalom, s-ar putea în adevăr să-şi ridice braţul împotriva voinţei lui Dumnezeu.

„În orice caz, nu voi ridica braţul! N-aş arăta puţin cam ciudat încercând să rămân în stăpânire când Dumnezeu ar vrea să cad?” „Dar ştii că Absalom

nu ar trebui să fie împărat!” răspunse Abişai cu nemulţumire.

„Ştiu eu oare? Niciun om nu ştie. Numai Dumnezeu ştie şi El n-a vorbit. Nu mă voi lupta să fiu împărat sau să rămân împărat. Să vină Dumnezeu deseară şi să ia scaunul de domnie, împărăţia şi„Vocea lui David tremură: „şiungereasa de la mine. Eu caut voia Lui, nu puterea Lui. Mai spun o dată. Doresc voia Lui mai mult decât doresc un loc de conducere. S-ar putea ca El să fi terminat cu mine”. „Împărate David”, veni o voce dinapoia celor doi bărbaţi.

„Da? O, un purtător de veşti. Ce-l? „Absalom. Vrea să te vadă pentru o clipă. Vrea să-ţi ceară încuviinţare să meargă la Hebron să înalţe o jertfă”. „David”, zise Abişai răguşit, „ştii ce-nseamnă asta de fapt, nu-i aşa?” „Da”. „Şi ştii ce-o să facă dacă-l laşi să plece?” „Da”.

David se întoarse către purtătorul de veşti. „Spune-l lui Absalom că vin într-o clipă”.

David mai aruncă o privire la cetatea liniştită de dedesubt, se întoarse şi merse spre uşă.

„O să-l laşisă meargă la Hebron?” vru să ştie Abişai.

„O să-l las”, spuse împăratul tuturor împăraţilor., Da, o să-l las”.

Apoi se întoarse către purtătorul de veşti. „Acesta este pentru mine un ceas întunecat. După ce voi fi terminat de vorbit cu Absalom, o să mă retrag. Mâine să pregăteşti un proroc să vină la mine pentru sfătuire. Sau pe-un cărturar. Dacă mă gândesc mai bine, trimite-l pe Ţadoc, marele preot. Întreabă-l dacă poate să se întâlnească aici cu mine, după jertfa de seară”.

Abişai mai vorbi o dată, de data aceasta cu blândeţe. Preţuirea îi licări pe faţă. „Bunule împărat,

îţi mulţumesc”. „Pentru ce?” întrebă împăratul, întorcându-se nedumerit în prag.

„Nu pentru ceea ce ai făcut, ci pentru ceea cenuai făcut. Îţi mulţumesc pentru cănuai aruncat suliţe, pentru că nu te-ai răzvrătit împotriva împăraţilor, pentru că n-ai dat pe faţă un om din conducere atunci când era atât de neajutorat, pentru că n-ai dezbinat o împărăţie, pentru că n-ai lovit tineri Absalomi care arată foarte mult ca Davizi tineri, dar nu sunt”.

Se opri. „Şi îţi mulţumesc pentru suferinţă, pentru a fi gata de-a pierde totul. Mulţumesc pentru că ai dat lui Dumnezeu mână liberă să sfârşească şi chiar să nimicească împărăţia ta dacă-l e pe plac. Îţi mulţumesc pentru că ai fost o pildă pentru noi toţi.

„Şi măi mult decât orice”, chicoti el, „îţi mulţumesc că nu te-ai sfătuit cu vrăjitoarele”.

Capitolul XXIV

„Natan!” „Ce? O, tu eşti, Ţadoc”. „Iartă-mă că mă bag, dar te privesc de câteva clipe. Erai gata să intri în odaia scaunului de domnie, cred, să-l vezi pe împărat?” „Da, Ţadoc. Asta am vrut să fac, dar m-am socotit mai bine. Împăratul n-are nevoie de mine”. „Sunt dezamăgit, Natan. După judecata mea, împăratul are mare nevoie de tine. Are de înfruntat cea mai grea încercare din viaţa lui. Nu sunt deloc încredinţat că poate trece peste o încercare atât de aspră cum e aceasta”. „Eldejaa trecut această încercare, Ţadoc”, se împotrivi Natan cu o încredinţare în glas care purta mărturie adevărului că el era un proroc al lui Dumnezeu.

„Deja a trecut încercarea aceasta? Să-mi fie cu iertare, Natan, dar habar n-am despre ce vorbeşti. Criza aceasta, după cum bine ştii, abia a început”. „Ţadoc, împăratul tău a trecutaceastă încercare

demult, pe când era încă tânăr”. „Vorbeşti de Saul? Dar aceea, prietene, a fost cu totul altă treabă”. „Nicidecum. Este cu totulla fel. În adevăr, nu este nicio deosebire. După cum David s-a purtat faţă de Dumnezeul lui şi faţă de bărbatul de deasupra lui în ceasul acela de demult. Tot aşa se va purta şi acum faţă de Dumnezeul lui şi faţă de bărbatul care se află sub el. Nu poate fi nicio deosebire. Niciodată.

„E adevărat, împrejurările pot fi schimbate. Puţin. Foarte puţin, aş adăuga. Dar inima! Ah, inima este mereu aceeaşi.

„Ţadoc, totdeauna am fost mulţumitor că Saul a fost primul nostru împărat. Mă cutremur când mă gândesc la necazurile pe care le-ar fi pricinuit dacă, tânăr fiind, s-ar fi găsit sub un alt împărat. Nu este nicio deosebire adevărată între omul care descoperă că are un Saul în viaţa lui şi omul care descoperă că are un Absalom în viaţa lui. În amândouă împrejurările, inima stricată îşi va găsi ,îndreptăţirea. Saulii lumii acesteia niciodată nu pot vedea un David; ei pot vedea doar pe Absalom. Absalomii lumii acesteia niciodată nu pot vedea un David; ei pot vedea doar pe Saul”. „Şi inima neprihănită?” întrebă Ţadoc.

„Ah, acum acesta-l într-adevăr un lucru foarte rar. Cum se poartă o inimă frântă şi o voinţă frântă cu un Absalom? În acelaşi fel în care s-a purtat cu un Saul? În curând vom şti şi noi, Ţadoc!

„Tu şi cu mine n-am avut cinstea de-a fi de faţă când David a ajuns la ceasul lui de hotărâre în ce l-a privit pe Saul. Avem cinstea de-a fi de faţă în ceasul lui de hotărâre în ce-l priveşte pe Absalom. Cât despre mine, am de gând să privesc foarte îndeaproape această dramă ce se desfăşoară; şi făcând aşa, mă aştept să trag o învăţătură sau două. Înseamnă cuvintele mele: David îşi va croi o cale prin treaba

aceasta şi va trece încercarea aceasta cu aceeaşi graţie pe care a arătat-o în tinereţile sale”. „Şi Absalom?” „Absalom?

„În câteva ceasuri s-ar putea foarte bine să-mi fie împărat, nu asta vrei să zici?” „S-ar putea şi asta”, răspunse Ţadoc, aproape cu haz.

Natan râse. „Dacă Absalom pune mâna pe scaunul de domnie să aibă cerul milă de toţi Saulii, Davizii şi absalomii din ţinut!

„După judecata mea, tânărul nostru Absalom ar fi un Saul minunat”, urmă Natan întorcându-se şi păşind agale prin coridorul lung.

„Da. Un Saul minunat. Pentru că în toate, afară de vârstă şi rang, Absalom este deja un Saul”.

Capitolul XXV

„Îţi mulţumesc că ai venit, Ţadoc”. „Împărate!” „Eşti un preot al lui Dumnezeu; mi-ai putea spune o istorie din vremurile de mult trecute?” „Ce istorie, împărate?” „Ştii istoria lui Moise?” „O ştiu”. „Povesteşte-mi-o”. „E lungă; s-o povestesc toată?” „Nu, nu toată”. „Atunci care parte?” „Spune-mi despre răzvrătirea lui Core”.

Marele preot privi înspre David cu ochii în flăcări. David îşi întoarse privirile, la fel de învăpăiate. Cei doi bărbaţi înţeleseră.

„Îţi voi povesti istoria răzvrătirii lui Core şi despre purtarea lui Moise în mijlocul acelei răzvrătiri.

„Mulţi oameni au auzit istoria lui Moise. El este cea mai înaltă pildă a unuia uns de Domnul. Adevărata stăpânire a lui Dumnezeu se sprijină asupra unui om; mai mult decât atât, asupra inimii pline de căinţă a unui om. Stăpânirea lui Dumnezeu nu are înfăţişare sau rânduială; este doar un om cu inima plină de căinţă. Moise a fost un astfel de om.

„Core n-a fost un astfel de om, deşi a fost văr

drept cu Moise. Core a vrut autoritatea pe care o avea Moise. Într-o dimineaţă liniştită, Core s-a sculat. Nu era nicio neînţelegere în mijlocul poporului lui Dumnezeu în dimineaţa aceea, dar înainte de sfârşitul zilei el a aflat 252 de bărbaţi care să cadă la înţelegere cu el în învinuirile lui împotriva lui Moise". „Se găseau şi atunci necazuri în popor, când conducea Moise?" întrebă David.

„Totdeauna sunt necazuri în împărăţii", răspunse Ţadoc. „Totdeauna. Mai mult decât atât, putinţa de-a vedea acele necazuri este cu adevărat un dar de mic preţ".

David zâmbi şi întrebă: „Dar, Ţadoc, ştii c-au fost împărăţii nedrepte şi cârmuitori nedrepţi şi pretendenţi mincinoşi care-au cârmuit şi-au domnit. Cum poate un popor simplu să ştie care e o împărăţie cu neajunsuri, dar cârmuită de oameni ai lui Dumnezeu şi care e o împărăţie care nu-l vrednică de supunerea oamenilor? Cum poate şti un popor?"

David se opri; îşi dădu seama că a dat peste ceea ce voia să ştie mai mult decât orice. Cu greu, vorbi din nou. „Şi împăratul cum poate el şti? Poate şti dacă el are dreptate? Poate şti dacă învinuirile sunt de mare însemnătate? Sunt semne?" Ultimele cuvinte ale lui David fură pline de îngrijorare.

„Tu te uiţi după vreo listă lăsată din cer, David. Chiar de-ar fi aşa o listă, chiar de-ar fi o cale de a şti, oamenii răi tot şi-ar orândui împărăţiile lor în aşa fel ca să se potrivească cu lista! Şi dacă ar fi o listă şi un om bun ar împlini-o cu desăvârşire, vor fi cei care vor spune că el n-a împlinit nici măcar una din cerinţele înşiruite acolo. Tu iei prea uşor inima omului, David". „Atunci cum vor şti oamenii?" „Nu vor şti". „Vrei să zici că în mijlocul a o sută de glasuri făcând o mie de afirmaţii, oamenii simpli ai lui Dumnezeu n-au

încredinţare cu privire la cine este cu adevărat uns să poarte autoritatea lui Dumnezeu?" „Niciodată nu vor şti pe deplin". „Atunci cine poate şti?" „Dumnezeu totdeauna ştie dar El nu spune". „Atunci nu este nicio nădejde pentru cei ce trebuie să urmeze pe oamenii nevrednici?" „Nepoţii lor vor putea vedea limpede lucrurile. Eivor şti. Dar cei prinşi în toată treaba aceasta? Ei nu vor fi niciodată pe deplin încredinţaţi. Totuşi, un lucru bun tot va ieşi din toate acestea". „Şi anume?" „După cum nu e nici umbră de îndoială că soarele răsare, tot aşa nu există îndoială că inimile oamenilor vor fi încercate. În ciuda afirmaţiilor şi contra-afirmaţiilor, pricinile ascunse din inimile tuturor celor care sunt implicaţi vor fi dezvăluite. Aceasta poate nu pare însemnat în ochii oamenilor, dar în ochii lui Dumnezeu şi a îngerilor asemenea lucruri sunt cruciale. Inima trebuie să iasă la iveală. Dumnezeu va avea grijă de aceasta". „Dispreţuiesc asemenea încercări", răspunse David, obosit. „Nu-mi plac nopţi ca acestea. Totuşi, se pare că El îmi trimite multe, multe lucruri în viaţă să încerce inima asta a mea. Încă o dată, în noaptea aceasta, îmi dau seama că inima mea este încercată.

„Ţadoc, mai e ceva ce mă necăjeşte mai presus de orice. Poate că Dumnezeua sfârşit-ocu mine. Nu este vreo cale să ştiu?" „Nu mai ştiu de niciun alt cârmuitor în toată istoria care ar pune măcar întrebarea aceasta, bunule împărat. Până acum, cei mai mulţi oameni şi-ar fi sfâşiat în bucăţi duşmanul, sau cel puţin duşmanul lor închipuit. Dar ca să-ţi răspund la întrebare, nu ştiu de nicio cale cum ai putea şti cu deplină încredinţare dacă Dumnezeu a terminat cu tine sau nu.

David oftă şi îşi înăbuşi un suspin. „Atunci zi-l mai departe cu istoria. Core a avut 252 de susţinători,

nu-i aşa? Ce s-a întâmplat după aceea?” „Core s-a apropiat cu ceata lui de Moise şi de Aaron. L-a înştiinţat pe Moise că n-avea dreptul la toată autoritatea pe care o purta”. „Ei bine, noi evreii suntem statornici, nu-i aşa?” râse David.

„Nu, inima omului este statornică, David”, răspunse Ţadoc.

„Spune-mi, ce răspuns i-a dat Moise lui Core?” „La patruzeci de ani, Moise fusese un om înfumurat şi încăpăţânat, cu nimic altfel decât Core. Ce-ar fi putut face la patruzeci de ani, n-aş putea spune. Dar la optzeci de ani, a fost un om frânt. A fost. „Cel mai smerit om din câţi au trăit vreodată” întrerupse David.

„Omul care poartă toiagul autorităţii lui Dumnezeu trebuie să fie. De altfel, poporul lui Dumnezeu va trăi cu spaima-n sân. Da, un om frânt l-a înfruntat pe Core. Şi cred că ştii deja ce-a făcut Moise. N-a făcut. Nimic”. „Nimic. Ah, ce om!” „A căzut cu faţa la pământ înaintea lui Dumnezeu. Asta-l tot ce-a făcut”. „De ce-a făcut aşa, Ţadoc?” „David, dintre toţi oamenii, tu ar trebui să ştii. Moise a ştiut că singur Dumnezeu l-a pus să se îngrijească de Israel. Nu era nimic de făcut. Acei 253 de oameni vor pune mâna pe împărăţie sau Dumnezeu îl va sprijini pe Moise. Moise a ştiut aceasta”. „Oamenilor li s-ar părea greu să imite o asemenea viaţă, nu-i aşa? Un prefăcut n-ar putea juca o asemenea supunere, aşa-l? Dar spune-mi, cum l-a sprijinit Dumnezeu pe Moise?” „Moise le-a spus oamenilor să se întoarcă a doua zi cu cădelniţe şi tămâie. Şi Dumnezeu va hotărî asupra împrejurărilor”. „Aşa!” strigă David. „Aşa!” sări el din nou şi mai tare. „Uneori Dumnezeuspune” zise el plin de însufleţire. „Ce s-a-ntâmplat după aceea?” „Core şi doi dintre tovarăşii lui au fost înghiţiţi de pământ. Ceilalţi 250 au murit prin”. „Lasă asta acuma. E de-ajuns să spunem

că Moise a fost dovedit a fi într-o poziţie de autoritate. de către Dumnezeu! Dumnezeu avorbiţipoporul a ştiut cine a avut cu adevărat autoritate de la Dumnezeu şi în sfârşit Moise a avut tihnă”. „Nu, David. Nu a găsit tihnă şi poporul nu a fost mulţumit cu răspunsul lui Dumnezeu! Chiar a doua zi întreaga adunare a cârtit împotriva lui Moise şi poate că ar fi murit cu toţi de n-ar fi fost rugăciunile lui Moise”. „Şi oamenii se luptă să ajungă împăraţi!” David clătină din cap cu nedumerire.

Ţadoc se opri, apoi urmă: „David, mi se pare că eşti sfâşiat de întrebarea despre ce este autoritate adevărată şi ce nu-l. Vrei să ştii ce să faci cu o răzvrătire, dacă într-adevăr e o răzvrătire şi nu mâna lui Dumnezeu. Mă încred că vei găsi singurul lucru drept de făcut şi că-l vei face. Astfel ne vei fi de învăţătură tuturor”.

Uşa se deschise. Abişai se repezi înăuntru. „Bunule împărat! Fiul tău, carnea şi sângele tău, s-a numitâmpăratla Hebron. La prima vedere, se pare că tot Israelul a trecut de partea lui. Are de gând să ia scaunul de domnie. Se îndreaptă către Ierusalim. Unii dintre oamenii tăi cei mai apropiaţi au trecut de partea lui”.

David se îndepărtă. Spuse ceva ca pentru sine, dincolo de auzul celorlalţi. „Al treilea împărat al lui Israel? Oare aşa vin adevăraţii cârmuitori ai Împărăţiei lui Dumnezeu?”

Ţadoc, neştiind dacă ar trebui să audă cuvintele lui David sau nu, vorbi.

„Împărate?”

David se întoarse, cu ochii umezi.

„În sfârşit”, spuse David încet, „în sfârşit treaba aceasta va fi lămurită. Poate că mâine va mai şti cineva, pe lângă Dumnezeu”. „Poate”, spuse Ţadoc,

„dar poate că nu. Asemenea întrebări pot fi discutate chiar şi după ce suntem morţi cu toţii”. „Şi încă aceasta s-ar putea să fie mâine”, râse David. „Du-te, Abişai, spune-l lui Ioab. Îl vei găsi în foişorul zidului dinspre răsărit”.

Abişai plecă după cum intrase, cu grabă şi cu mânie.

„Mă întreb, Ţadoc”, cugetă David, „dacă un om îl poate forţa pe Dumnezeu în aşa fel încât El să fie nevoit să spună”.

Capitolul XXVI.

Abişai dădu fuga de-a curmezişul curţii prin uşa deschisă de la baza zidului dinspre răsărit şi luă în piept scara răsucită. Înăuntru, din capul scărilor, Ioab se uită în jos ia Abişai, apucă o făclie şi începu să grăbească în jos. În lumina pâlpâitoare a făcliilor, se întâlniră, fiecare cercetând cu luare-aminte faţa celuilalt. Abişai vorbi.

„Ai auzit, Ioab?” „Auzit! E miezul nopţii şi totuşi jumătate din cetate e trează din pricina veştii. Cum se poate, Abişai! Un fiu împotriva tatălui său!” „Când împărăţiile sunt lipsite de apărare, oamenii văd lucruri ciudate”, răspunse Abişai, privind în depărtare.

„Şi vor jertfi orice să-şi mulţumească ambiţia”, adăugă Ioab cu mânie. „Tu ce crezi despre aceste lucruri, Abişai?” „Ce cred eu?” răspunse Abişai, potrivind mânia lui Ioab cu propria lui mânie. „Asta! Absalom n-are nicio autoritate în împărăţie. Nu deţine nicio putere, niciun rang şi totuşi s-a ridicat să dezbine împărăţia. Şi-a ridicat mâna chiar împotriva unsului Domnului împotriva lui David! David, care niciodată n-a făcut şi nici n-a vorbit vreodată vreun cuvânt de rău împotriva lui.

„Ce cred eu?” Glasul lui Abişai se ridică tot mai sus. „Asta cred: Dacă Absalom, care nu are nicio

autoritate, va săvârşi fapta aceasta; dacă Absalom, care-l un nimic, va dezbina chiar Împărăţia lui Dumnezeu; „glasul lui se rostogoli acum ca tunetul: „măi, dacă Absalom va face aceste lucruri releacum, atunci, în numele judecăţii sănătoase, ce ar putea face omul acesta dacă ar fiimpărat?”

Capitolul XXVII.

David şi Ţadoc erau încă o dată singuri.

„Şi acum ce vei face, David? În tinereţea ta n-ai vorbit un cuvânt împotriva unui împărat nevrednic. Ce vei face acum cu un tânăr la fel de nevrednic?” „După cum am spus”, răspunse David, „acestea sunt vremurile pe care le urăsc cel mai mult, Ţadoc. Totuşi, împotriva oricărei judecăţi, îmi cercetez mai întâi inima şi hotărăsc împotriva intereselor ei. Voi face ce-am făcut sub Saul. Voi lăsa soarta împărăţiei cu totul în mâinile lui Dumnezeu. Poate că El a sfârşit-o cu mine. Poate am păcătuit prea mult şi nu mai sunt vrednic să cârmuiesc. Numai Dumnezeu ştie dacă asta-l adevărat şi se pare că El n-o să spună”. Apoi, încleştându-şi pumnul şi totuşi cu o urmă de umor strâmb în glas, adăugă cu însufleţire: „Însă astăzi voi da loc larg împrejurărilor, ca acest Dumnezeu al nostru, care nu vrea să spună, să poată fi găsit. Nu ştiu de nicio altă cale prin care să fac să se petreacă o asemenea întâmplare nemaipomenită, decât prin a nu facenimic! Scaunul de domnie nu-l al meu. Nici să-l am, nici să-l iau, nici să-l apăr şi nici să-l ţin.

„Voi părăsi cetatea. Scaunul de domnie e al Domnului. Tot aşa şi împărăţia. Nu-L voi împiedica pe Dumnezeu. Nicio piedică, nicio lucrare din partea mea nu stă în locul dintre Dumnezeu şi voia Lui. Nu este nicio stavilă împotriva voii Lui. Dacă nu-l să fiu împărat, Dumnezeului nostru nu-i va fi greu să-l facă pe Absalom împărat al lui Israel. Acum este cu

putinţă. Dumnezeu va fi Dumnezeu!”

Adevăratul împărat se întoarse şi păşi în linişte afară din odaia scaunului de domnie, afară din palat, afară din cetate. Merse şi merse.

În piepturile tuturor oamenilor a căror inimi sunt neprihănite.

Ei bine, dragă cititorule, a venit vremea să ne luăm încă o dată rămas bun. Te voi lăsa gândurilor şi cugetării asupra motivelor ascunse ale inimii tale.

O, apropo, actorii lucrează ta o povestire de dragoste. (Poate că o vom putea vedea împreună când va fi jucată.

Atunci trag nădejde că, prin mila lui (Dumnezeu, ne vom întâlni din nou.

SFÂRŞIT